

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116216303
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3116216303.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobkyne: F. G., rod. D., nar. XX.XX.XXXX, štátna občianka SR, trvale bytom W. L. XXX, právne zastúpenej: Soukeník - Štrpka, s.r.o. so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711 proti žalovaným: 1/ G. C., rod. D., nar. XX.XX.XXXX, štátna občianka SR, trvale bytom N. nad H., L. XXXX/XX-XX, 2a/ G.. W. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. 7, R., štátny občan SR, obaja žalovaní právne zastúpení: JUDr. Samuel Baránik, advokát so sídlom Podjavorinskej 7, Bratislava, IČO: 42 175 381, v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 20C/151/2016-285 zo dňa 17. júla 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1/, 2a/ sa proti žalobkyni **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom, v poradí druhým, výrokom I. zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaných 1/, 2a/ k pozemku parc. KNE č. XXX/XXX orná pôda o výmere 1628 m², ktorý je zapísaný na LV č. XXXX k.ú. W. L., a vyporiadal ho tak, že uvedenú nehnuteľnosť prikázal v celku do výlučného vlastníctva žalovaného 2a/. Výrokom II. uložil žalovanému 2a/ povinnosť zaplatiť na vyrovnanie spoluvlastníckeho podielu žalobkyni sumu 122,10 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. uložil žalovanému 2a/ povinnosť zaplatiť na vyrovnanie spoluvlastníckeho podielu žalovanej 1/ sumu 40,70 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. rozhodol, že žalovaní 1/, 2a/ majú proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením.

1.2. Súd prvej inštancie rozhodol na základe žaloby podanej pôvodne proti žalovanej 1/ a pôvodnej žalovanej 2/, ktorou sa žalobkyňa domáhala zrušenia podielového spoluvlastníctva tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne pripadne pozemok parc. KNC č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 439 m², parc. KNC č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere 65 m², parc. KNC č. XXX/XX trvalé trávne porasty o výmere 106 m², do vlastníctva žalovanej 1/ pripadne pozemok parc. KNC č. XXX/XX trvalé trávne porasty o výmere 31 m², parc. KNC č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 182 m², parc.

KNC č. XXX/XX trvalé trávne porasty o výmere 709 m², parc. KNC č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoría o výmere 92 m², parc. KNC č. XXX/XX trvalé trávne porasty o výmere 4 m² v podiele 1/5 vzhľadom k celku a do vlastníctva pôvodnej žalovanej 2/ prípadne pozemok parc. KNC č. XXX/XX trvalé trávne porasty o výmere 31 m², parc. KNC č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere 182 m², parc. KNC č. XXX/XX trvalé trávne porasty o výmere 709 m², parc. KNC č. XXXX/XX zastavané plochy a nádvoría o výmere 92 m², parc. KNC č. XXX/XX trvalé trávne porasty o výmere 4 m² v podiele 4/5 vzhľadom k celku.

1.3. V odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd poukázal na to, že prvýkrát rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 21.09.2018 č. k. 20C/151/2016-175 tak, že zrušil podielové spoluvlastníctvo žalobkyne, žalovanej 1/ a pôvodnej žalovanej 2/ k pozemku parc. KNE č. XXX/XXX orná pôda o výmere 1628 m², ktorý je zapísaný na LV č. XXXX k.ú. W. L., a vyporiadal ho tak, že uvedenú nehnuteľnosť prikázal v celku do výlučného vlastníctva žalovanej 2/, ktorú zaviazal zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku žalobkyni sumu 122,10 Eur a žalovanej 1/ sumu 40,70 Eur na vyrovnanie spoluvlastníckych podielov a žalovaným 1/, 2/ priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodol tak na základe dokazovania vykonaného výsluchom žalovanej 2/, svedkov G.. W. W., G. W., oboznámením výpisu z LV č. XXXX k.ú. W. L., návrhov na mimosúdne vyporiadanie spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti zo dňa 19.04.2016, 20.05.2016, doručeníek, poštových podacích lístkov, grafického návrhu prerozdelenia parciel, geometrického plánu č. 81/2016 zo dňa 08.06.2016, vyjadrení žalobkyne zo dňa 09.11.2016, 16.02.2017, 02.08.2017, 27.11.2017, odhadu trhovej ceny pozemku A. A. I. s.r.o., odpovedí realitných kancelárií, vyjadrení žalovaných zo dňa 30.06.2017, 27.10.2017, výpisu z LV č. XXX k.ú. W. L., kópie z katastrálnej mapy, listu žalovanej 2/ zo dňa 16.04.2008 s podacím lístkom, výzvy Obce W. L. na zastavenie nepovolených stavebných prác zo dňa 31.03.2008, rozhodnutia Obce W. L. o zastavení stavebných prác na nepovolenej stavbe zo dňa 16.11.2009, rozhodnutia Obce W. L. o uložení pokuty 1.500 Eur K. spo. s r.o. zo dňa 16.11.2009, rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 14C 31/2010-893 zo dňa 15.05.2017, späťvzatia žaloby žalobkyne zo dňa 02.07.2018, nesúhlasu žalovaných so späťvzatím žaloby zo dňa 04.07.2018, žiadosti žalobkyne o odročenie pojednávania vytyčeného na 06.07.2018, výpisu z LV č. XXXX k.ú. W. L. zo dňa 20.09.2018, fotokópie mapy z aplikácie mapový klient ZBGIS, 1 kusu farebnej fotografie. Z vykonaného dokazovania uzavrel, že v prípade predmetnej parcely ide o poľnohospodársky pozemok mimo zastavaného územia obce, a vzhľadom na jeho výmeru nepresahujúcu 2000 m² sa na neho vzťahuje zákaz drobenia v zmysle § 21, § 22, § 23, § 24 zákona č. 180/1995 Z.z., teda pozemok nie je deliteľný, a preto spoluvlastníctvo k pozemku vyporiadal druhým zákonom stanoveným spôsobom tak, že parcelu v celku prikázal do vlastníctva pôvodnej žalovanej 2/, ktorej patril najväčší spoluvlastnícky podiel a ktorá mala vytvorené najlepšie predpoklady pre užívanie pozemku, pričom jej uložil povinnosť vyplatiť ostatným spoluvlastníckam primeranú náhradu za ich spoluvlastnícke podiely.

1.4. Na základe odvolania podaného žalobkyňou proti v poradí prvému rozsudku prvoinštančného súdu zo dňa 21.09.2018 č. k. 20C/151/2016-175 Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd rozhodol uznesením zo dňa 29.01.2020 č. k. 8Co/4/2019-239 tak, že v odvolacom konaní namiesto pôvodnej žalovanej 2/ zomrelej dňa 26.12.2019 pokračoval s jej právnymi nástupcami, a to s G.. W. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. X, R. ako so žalovaným 2/, s G.. C. A., rod. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. A., R. ako so žalovanou 3/ a s B.. D. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. A. R. ako so žalovaným 4/, a zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skôr, než stihol rozhodnúť o podanom odvolaní, zomrela žalovaná 2/, ktorej súd prvej inštancie prikázal do výlučného vlastníctva predmetnú parcelu. V dôsledku tejto právnej skutočnosti a vzhľadom na charakter sporu, ktorého výsledkom je založenie nových hmotnoprávných vzťahov po zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko skutočnosť nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu zomrelej pôvodnej žalovanej 2/ inou osobou (jej dedičmi, resp. len niektorých z nich) môže mať vplyv aj na rozhodujúce skutkové okolnosti pre posúdenie spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva,

ktorými sa bude v nadväznosti na výsledky dedičského konania opätovne zaoberať súd prvej inštancie a posudzovať ich z hľadiska zákonných kritérií stanovených v § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.5. Po vrátení veci súd prvej inštancie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vyčkal na výsledok dedičského konania po pôvodnej žalovanej 2/ vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 4D 21/2020, a keďže podľa uznesenia Okresného súdu Bratislava I č.k. 4D 21/2020-71 zo dňa 11.06.2020, právoplatného dňa 11.06.2020 poručiiteľkin spoluvlastnícky podiel 1/2-icu v parc. reg. „E“ č. XXX/XXX zapísanej na

LV č. XXXX k.ú. W. L. nadobudol G.. W. W., vydal súd prvej inštancie dňa 18.06.2020 uznesenie č.k. 20C 151/2016-263, ktorým pokračoval v konaní s právnym nástupcom pôvodnej žalovanej 2/ G.. W. W. ako žalovaným 2a/. Následne vec prejednal a doplnil dokazovanie výsluchom žalovaného 2a/, oboznámením odvolania žalobkyne zo dňa 10.12.2018, vyjadrenia žalovaných zo dňa 27.12.2018 k odvolaniu žalobkyne, vyjadrenia žalobkyne zo dňa 14.01.2019, vyjadrenia žalovaných zo dňa 23.01.2019, oznámenia žalovaných o úmrtí žalovanej 2/ zo dňa 27.01.2020, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 8Co 4/2019-239 zo dňa 29.01.2020, podania žalovaných zo dňa 09.06.2020, 12.06.2020, uznesenia Okresného súdu Bratislava I. 4D 21/2020-71 zo dňa 11.06.2020, výpisu z LV č. XXXX k.ú. W. L. zo dňa 16.07.2020, uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/1/2018-1000 zo dňa 29.01.2019. Vychádzal zo zistenia, že na výpise z listu vlastníctva č. XXXX k.ú. W. L. zo dňa 16.07.2020 sú ako spoluvlastníci pozemku parc. registra „E“ č. XXX/XXX orná pôda o výmere 1628 m², a ďalších tam zapísaných parciel registra „E“ č. XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX všetko orná pôda zapísaní žalobkyňa v podieloch vo výške 1/8 a 2/8, žalovaná 1/ v podiele 1/8, žalovaný 2a/ v podiele 1/2. Všetky parcely sú umiestnené mimo zastavaného územia obce. Z výsluchu žalovaného 2a/ vyplynulo, že žiadal, aby bol predmetný pozemok prikázaný do jeho výlučného vlastníctva z dôvodu, že sa o tento pozemok na rozdiel od žalobkyne päťdesiat rokov stará a chce sa oň starať aj v budúcnosti. Pozemok sa nachádza v blízkosti chaty, ktorej vlastníkom je momentálne jeho syn, ktorý mu so starostlivosťou o pozemok pomáha. Z vyjadrení žalobkyne prostredníctvom jej právneho zástupcu vyplynulo, že

z geometrického plánu priloženého k žalobe je zrejmé, že časť pozemku EKN XXX/XXX, ktorý je predmetom zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva v tomto spore, a to konkrétne parcela č. XXXX/X je vedený v registri C ako zastavané plochy. Záväzným údajom katastra nie je druh pozemku evidovaného ako parcela registra „E“. Z tohto jednoznačne vyplýva, že pozemok, ktorý je mimo zastavaného územia obce, je možné rozdeliť a nevzťahuje sa na neho zákaz drobenia pozemkov. Geometrický plán je technickým podkladom k ďalšej právnej listine, ktorá má spôsobiť právne následky, ale čo sa týka druhu pozemku, tak záväzný je ten, ktorý uviedol geodet ako stav parciel podľa reg. „C“ kde je uvedené, že pozemok parc. č. XXXX/X je zastavanou plochou a v poznámke k tomuto geometrickému plánu neuviedol, že ku zmene druhu pozemku je potrebné rozhodnutie príslušného Okresného úradu pozemkového a lesného odboru o zmene druhu pozemku. Geometrický plán vyhotovil geodet, ktorý je odborne spôsobilou osobou. Čo sa týka posúdenia druhu pozemku, táto otázka nie je právnou otázkou, ale je otázkou skutkovou, či pozemok je zastavanou plochou, a teda stavebným pozemkom. Poukázal na tú skutočnosť, že tento pozemok, o ktorom tvrdil žalovaný 2a/, že sa o neho stará on, resp. jeho rodina, má veľmi nepravidelný tvar, ako vyplýva aj z predloženého geometrického plánu a ako žalovaný 2a/ uviedol, že sa stará o pozemok od hrádze vyššie, tak časť pozemku, o ktorý sa stará je vedený ako parcela reg. „C“ XXX/X, ktorý je vo vlastníctve Slovenskej republiky v správe Slovenského pozemkového fondu a to znamená, že užíva aj cudziu nehnuteľnosť. Na časti tohto pozemku sa nachádza cesta, ktorú využívali obyvatelia na prechod z W. L. do H. D.. Žalobkyňa chcela preto nadobudnúť do vlastníctva časť predmetného pozemku, na ktorom sa nachádza cesta a zvyšný pozemok mal zostať vo vlastníctve žalovaných. Z výsluchu žalovaného 2a/ vyplynulo ako keby tento pozemok mal pravidelný tvar, vie presne v teréne, kde sa nachádza, avšak ako aj sám uviedol, pozemok nie je oplotený, a teda ani nevie, kde sa nachádzajú presne hranice tohto pozemku, a teda

v zmysle tohto je potrebné, aby súd pri vysporiadaní tohto podielového spoluvlastníctva rozdelil tento pozemok tak, ako to žalobkyňa navrhovala, nakoľko je pozemok možné rozdeliť a teda, žalovaný môže užívať tú časť pozemku, ktorá je možná užívania pre poľnohospodársky účel, ale na zvyšnej časti pozemku sa nachádza komunikácia. V prípade, že by súd nevyporiadal toto spoluvlastníctvo rozdelením, tak žalobkyňa žiada, aby jej bol tento pozemok pririeknutý do jej výlučného vlastníctva s tým, že vyplatí zvyšných podielových spoluvlastníkov. Z vyjadrenia žalovaných prostredníctvom ich právneho zástupcu vyplynulo, že predmetný pozemok je poľnohospodárskou pôdou a v minulosti aj bol užívaný ako poľnohospodárska pôda. Obec W. L. nemá spracovaný územný plán pre katastrálne územie W. L.. Na predmetnom pozemku sa z väčšej časti nachádza lúka, ktorú kosila pôvodná žalovaná

2/ a príslušníci jej rodiny, a na jeho menšej časti sa nachádza poľnohospodárska cesta, ktorá tiež tvorí poľnohospodársky pôdny fond.

V minulosti cez pozemok cesta nevedla, iba starý otec žalovaného 2a/ umožnil lesníkom stredom tejto parcely ťahať drevo, avšak nikdy na tomto pozemku cesta vybudovaná nebola. Jednalo sa iba o láskavosť vtedajšieho vlastníka pozemku. Cesta viedla tzv. potokom a nie stredom lúky. Stredom lúky svojvoľne vybuodovala asfaltovú cestu spoločnosť K.. Spoločnosť K. s.r.o. protiprávne spevnila cestu, vyasfaltovala ju bez stavebného povolenia a bez toho, aby bolo vydané rozhodnutie Okresným úradom odbor pozemkový

o odňatí poľnohospodárskej pôdy z poľnohospodárskeho pôdneho fondu. Z nepráva nemôže vzniknúť právo. Z rozhodnutí Stavebného úradu obce W. L. vyplýva, že sa jedná

o čiernu nepovolenú stavbu. Predmetný pozemok by sa mal užívať v súlade s jeho zákonným určením, teda ako orná pôda. Pozemok sa nachádza v chránenej krajinskej oblasti a verejný záujem je daný tým, aby bol využívaný v súlade s jeho zákonným určením. Reálna deľba pozemku neprichádza do úvahy, nakoľko sa jedná o poľnohospodársky pozemok, ktorý tvorí právnu jednotu a nebol v minulosti, ani v súčasnosti nie je nijako právne rozčlenený. Nie je možné meniť druh pozemku bez súhlasu vlastníka a pokiaľ teda z geometrického plánu majú vyplývať na jeden a ten istý pozemok rôzne druhy pozemku k tomu právny zástupca žalovaných uviedol, že žalovaný ani jeho právny predchodcovia nikdy nedali súhlas na zmenu druhu pozemku a pokiaľ takéto rozhodnutie by malo existovať tak bolo vydané v rozpore

s právnymi predpismi a v konečnom dôsledku bolo dôkaznou povinnosťou strany žalobkyne rozhodnutie o zmene druhu pozemku predložiť. K argumentácii právneho zástupcu žalobkyne ohľadom deliteľnosti uviedol, že geometrický plán, o ktorý sa opiera žalobkyňa je len

tzv. návrhový stav, čiže technický podklad nejakej nadväzujúcej listiny. Samotný geometrický plán nemá právnu silu zmeny druhu pozemku a túto právnu silu získava, až keď sa on opiera nejaká relevantná listina, ktorou sa myslí rozhodnutie o zmene druhu pozemku. Vzhľadom na to, že takéto rozhodnutie neexistuje, platí právny stav ako je uvedený

v aktuálnom liste vlastníctva, kde tento pozemok tvorí právnu jednotu aj do ču druhu pozemku a je vedený ako orná pôda t.j. poľnohospodársky pozemok. Pokiaľ aj je cez tento pozemok v súčasnosti vybudovaná asfaltová komunikácia, poukázal na stanovisko tak súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, ktorý v bode 13 odôvodnenia svojho uznesenia uviedol, že nemohlo dôjsť a ani nedošlo k zmene charakteru predmetného pozemku. Na to nadväzuje konštatovanie odvolacieho súdu, že v danom prípade nebolo možné vyvodiť, že by sa na vec vzťahovala niektorá z výnimiek zo zákazu drobenia pozemku. Žalovaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu ďalej uviedli, že nakoľko platia v plnom rozsahu na tento prípad ustanovenia § 21 a nasl. zák. č. 180/1995 a nie je možné tento pozemok reálne deliť, nastupuje tu druhý možný spôsob vyporiadania spoluvlastníctva, ktorým je prikázanie celej veci tomu zo spoluvlastníkov, ku ktorému sú najlepšie splnené podmienky na budúce zmysluplné využitie veci. Podľa ich názoru žalobkyňa nie je takou osobou, nakoľko sa dlhodobo o pozemok nestará, nepodieľa sa v akejkoľvek forme na jeho údržbe a túto údržbu aj správu pozemku zabezpečuje práve žalovaný 2a/, ktorý má záujem tento pozemok prevziať do svojho vlastníctva. Uviedli, že žalobkyňa svoj postoj k tomuto pozemku dala najavo aj

v rámci tohto sporového konania, kedy sa snažila o späťvzatie žaloby, ani raz sa nedostavila na pojednávanie a nemala ani záujem vypovedať ohľadne jeho zamýšľaného budúceho využitia pozemku. Podľa nich nejde o reálny záujem žalobkyne, ale jedná sa o záujem spoločnosti K. W. L., ktorá zhotovila stredom predmetného pozemku bez príslušných povolení asfaltovú cestu. Následne si táto spoločnosť našla najslabší článok rodiny, ktorým je práve žalobkyňa a na základe im neznámej dohody medzi K. a žalobkyňou sa snaží spoločnosť K. aj prostredníctvom tohto konania naďalej poškodzovať ich vlastnícke práva. Preto vyhovením žalobe by došlo aj k zneužitiu výkonu práva domáhať sa zrušenia a vyporiadania spoluvlastníctva a žalovaní aj z takéhoto dôvodu s týmto spôsobom vyporiadania spoluvlastníctva nesúhlasia. Okrem toho práve žalovaný 2a/ je osobou s najväčším spoluvlastníckym podielom k predmetnej nehnuteľnosti. Z vyjadrení žalovaných 1/, 2a/ prostredníctvom ich právneho zástupcu teda vyplynulo, že u žalovaného 2a/ sú v plnom rozsahu splnené podmienky pre prikázanie vlastníctva celej veci v dôsledku čoho navrhli prikázať predmetnú parcelu do jeho výlučného vlastníctva.

1.6. Súd prvej inštancie pri právnom posúdení veci vychádzal z ust. § 142 ods. 1 Obč. zák., z ust. § 2 písm. b) a § 17 ods. 1 zák. č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/245/>> o integrovanej prevencii

a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov a z ust. § 21 ods. 1, § 23 ods. 1, 2, 7 zák. č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej len zákon č. 180/1995 Z.z.) ako aj na čl. 44 ods. 4, 5 Ústavy SR.

1.7. Na základe skutkového stavu zisteného z vykonaného dokazovania konštatoval, že žalobou sa žalobkyňa domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva strán k pozemku parc. KNE č. XXX/XXX orná pôda o výmere 1628 m², ktorý je zapísaný na LV č. XXXX k.ú. W. L. z dôvodu, že strany sporu sa mimosúdne nevedeli dohodnúť na vyporiadani spoluvlastníctva. Z výpisu z uvedeného listu vlastníctva bolo preukázané, že ako účastníci konania vystupujú v konaní všetci v katastri nehnuteľností zapísaní podieloví spoluvlastníci uvedeného pozemku, a je teda splnená procesná podmienka vecnej legitímácie vzhľadom k tomu, že podieloví spoluvlastníci nehnuteľností tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo. Uviedol, že v konaní neboli preukázané tvrdenia žalovaných o tom, že žalobkyňa vykonáva svoje právo na zrušenie spoluvlastníctva spôsobom zameraným na poškodenie žalovaných a teda v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že medzi stranami bola počas konania sporná otázka, či je možné danú nehnuteľnosť reálne rozdeliť. V zásade každý pozemok je možné reálne rozdeliť na nové parcely podľa veľkosti spoluvlastníckych podielov spoluvlastníkov. Zo žalobkyňou predloženého geometrického plánu č. 81/2016 vyhotoveného B. zo dňa 08.06.2016 vyplynulo, že predmetný pozemok je z hľadiska technického deliteľný. Prvoinštančný súd však zdôraznil, že otázku deliteľnosti pozemku treba skúmať aj z hľadiska toho, či deľbu pozemku umožňuje právny poriadok SR. Konštatoval, že žalovaní správne poukázali na to, že na vec treba aplikovať ustanovenia § 21, § 22, § 23, § 24 zákona č. 180/1995 Z.z. upravujúce opatrenia proti drobeniu pozemkov. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX k.ú. W. L. bolo preukázané, že predmetný pozemok parc. reg. „E“

č. XXX/XXX sa nachádza mimo zastavaného územia obce a druh tohto pozemku je uvedený orná pôda. Zákaz drobenia pozemkov je zákonom zadefinovaný v tom smere, že na základe dohody spoluvlastníkov, alebo na základe rozhodnutia súdu o vyporiadani spoluvlastníctva nemôže vzniknúť rozdelením jestvujúceho pozemku nachádzajúceho sa mimo zastavaného územia obce pozemok menší ako 2000 m², ak ide o poľnohospodársky pozemok. Poľnohospodárskou pôdou sa v zmysle ustanovenia § 2 písm. b/ zákona č. 220/2004 Z.z.

o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z.z.

o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene

a doplnení niektorých zákonov rozumie produkčne potenciálna pôda evidovaná v katastri nehnuteľností ako orná pôda, chmeľnice, vinice, ovocné sady, záhrady a trvalé trávne porasty. V zmysle tejto definície je poľnohospodárskym pozemkom aj pozemok, ktorý je v katastri nehnuteľností evidovaný ako orná pôda. Keďže už samotný pozemok parc. reg. „E“

č. XXX/XXX orná pôda má výmeru 1628 m² je zrejme, že po jeho rozdelení novovzniknuté menšie parcely nebudú dosahovať výmeru 2000 m². Zákon rozlišuje medzi zastavaným územím obce a ostatným územím obce. Zastavané územie obce je v ustanovení § 11 ods. 5 písm. e) zákona č. 50/1976 Zb. vymedzené ako súvisle zastavané územie obce alebo územie určené na zastavanie. Z predloženej mapy zadováženej z internetu ako aj z výsluchov svedkov C.. G. W., G.. W. W. bolo preukázané, že predmetný pozemok nie je súčasťou súvisle zastaveného územia, ale okolo pozemku sa nachádzajú lúky a lesný porast

a jediná stavba (chata pôvodnej žalovanej 2/ na pozemku parc. č. XXX/X) je od neho vzdialená cca 100 m podľa vyjadrenia svedka G. W., resp. 200 m podľa vyjadrenia žalovaného 2a/. Zároveň nebolo tvrdené ani preukázané, žeby tento pozemok bol určený na zastavenie. Skutočnosť, že pozemok sa nachádza mimo zastaveného územia obce nespochybňovala žiadna zo sporových strán. Preto súd prvej inštancie konštatoval, že je naplnená hypotéza citovanej právnej normy a jej dispozícia, t.j. zákonný zákaz drobenia pozemkov sa na predmetnú parcelu vzťahuje. Ďalej uviedol, že nepochybne podľa ustanovenia § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. sú údaje katastra uvedené v § 7 hodnoverné, ak sa nepreukáže opak

a podľa § 70 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z. záväzným údajom katastra nie je druh pozemku evidovaného ako parcela registra "E". Medzi stranami nebol spor o tom, že na časti predmetného pozemku sa v súčasnosti nachádza asfaltová cesta, ktorá, ako vyplýva zo znaleckého posudku č. 9/2012 znalca Ing. Vojtecha Polku (bod 21 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C 31/2010 zo dňa 15.05.2017), okrem parcely reg. „E“

č. XXX/XXX prechádza aj parcelami reg. „E“ č. XXX/XXX a č. XXX k.ú. W. L.. Cesta je podľa zhodných tvrdení strán užívaná na pešiu chôdzu, ako aj cyklistami a motorovými vozidlami, a na zvyšnej časti pozemku sa nachádza lúka, trvalé trávne porasty, ktoré kosila

a udržiavala pôvodná žalovaná 2/ za pomoci jej syna a vnuka. Asfaltový povrch však vybuodovala neskôr spoločnosť K. spol. s r.o. Podľa tvrdení žalovaných cez pozemok viedla len nespevnená cesta, vyjazdená traktormi, ktorá slúžila poľnohospodárskym a lesným účelom. Z vyjadrenia žalovaných ako aj z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C 31/2010 zo dňa 15.05.2017 vyplývalo, že žalovaná 1/, ani pôvodná žalovaná 2/ ako podielové spoluvlastníčky nedali súhlas s vybudovaním tejto asfaltovej cesty na pozemku parcela reg. „E“ č. XXX/XXX. Zároveň žalovaní namietali, že sa jedná o chránenú krajinnú oblasť a nebolo vydané príslušným orgánom ochrany poľnohospodárskej pôdy rozhodnutie o odňatí poľnohospodárskej pôdy z pôdneho fondu v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 220/2004 Z.z.. Tieto tvrdenia žalovaných žalobkyňa nijako nespochybňovala.

Z predloženej výzvy Obce W. L. na zastavenie nepovolených stavebných prác zo dňa 31.03.2008, rozhodnutia Obce W. L. o zastavení stavebných prác na nepovolenej stavbe zo dňa 16.11.2009, rozhodnutia Obce W. L. o uložení pokuty zo dňa 16.11.2009 bolo preukázané, že Obec W. L. ako stavebný úrad vyzývala stavebníka K. spol. s r.o. na okamžité zastavenie všetkých nepovolených stavebných prác na stavbe rekonštrukcia jestvujúcej účelovej komunikácie W. L. - H. D. na pozemkoch parc. KN XXXX/X, KN XXXX/X v k.ú. W. L.

a následne v dôsledku nerešpektovania tejto výzvy stavebníkom, stavebný úrad s okamžitou platnosťou zastavil všetky stavebné práce na tejto nepovolenej stavbe, a následne aj stavebníkovi uložil pokutu vo výške 1.500 Eur, pre nerešpektovanie výzvy stavebného úradu na okamžité zastavenie stavebných prác. Dôvodom vydania rozhodnutí stavebného úradu bolo, že konanie o udelení dodatočného stavebného povolenia bolo prerušené z dôvodu riešenia občianskoprávných námietok na príslušnom súde a stavebník bez vydaného stavebného povolenia uskutočňoval danú stavbu. Ako vyplýva z tvrdení žalovaných ako aj žalovaného 2a/, ktorý bol pôvodne vypočutý ako svedok, napriek uvedenému stavebník nerešpektoval pokyny stavebného úradu a cestu vyasfaltoval celú. O tom, že stavebník K. spol. s r.o. cestu na pozemku sporových strán zrekonštruoval bez stavebného povolenia vypovedala v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 14C 31/2010 (bod 13 odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C 31/2010 zo dňa 15.05.2017) aj svedkyňa F. C., ktorá bola v rozhodnej dobe starostkou Obce W. L. (stavebného úradu). Tvrdenie žalobkyne, že v prípade asfaltovej cesty sa nejedná o čiernu stavbu, nemá teda oporu vo vykonanom dokazovaní. V konaní nebolo preukázané, že by rekonštrukcia danej cesty, jej spevnenie, vyasfaltovanie, bolo vykonané v súlade so zákonom. Ak nebola rešpektovaná právna úprava na ochranu poľnohospodárskej pôdy v zmysle § 17 zákona č. 220/2004 Z.z., ktorú je nutné dodržať pri zmene poľnohospodárskeho pozemku na iný druh pozemku (na odňatie pozemku

z poľnohospodárskeho pôdneho fondu), a bola porušená aj právna úprava ohľadom povoľovania stavieb v zmysle zákona č. 50/1976 Zb., a napriek tomu sa zrealizoval stavebný zámer, v dôsledku čoho sa cesta cez predmetný pozemok vyasfaltovala, nemožno uzavrieť, že pozemok stratil status poľnohospodárskej pôdy. Z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k platnej zmene predmetného pozemku na stavebný pozemok, ktorý je v ustanovení § 43h ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. vymedzený ako časť územia určená územným plánom obce alebo územným plánom zóny, alebo územným rozhodnutím na zastavenie a pozemok zastavaný stavbou. Zákon pri definovaní stavebného pozemku totiž vychádza z premisy, že pozemok bol stavbou zastavaný v súlade s právnymi predpismi (na základe stavebného povolenia a so súhlasom vlastníka pozemku, ak ním nie je stavebník) a len vtedy možno uvažovať o stavebnom pozemku. O takýto prípad sa v posudzovanej právnej veci jednoznačne nejedná, keďže stavebník asfaltovú cestu postavil bez stavebného povolenia, na cudzom pozemku, bez vedomia a súhlasu žalovanej 1/, a pôvodnej žalovanej 2/ ako väčšinových podielových spoluvlastníkov pozemku. Iný výklad uvedených právnych predpisov ohľadom získania statusu stavebného pozemku, ktorý podala žalobkyňa vo svojom vyjadrení ako aj v odvolaní proti prvému rozsudku v tejto veci, by podľa názoru súdu prvej inštancie nepochybne viedol

k vytváraniu povedomia o „výhodnosti“ ignorovania právneho poriadku a nedodržiavania vlastníckych práv ostatných so všetkými nežiaducimi dôsledkami. Súd prvej inštancie zdôraznil, že nemožno tolerovať konanie, keď jeden zo spoluvlastníkov pozemku, resp. iná osoba postaví na pozemku bez stavebného povolenia a súhlasu ostatných väčšinových spoluvlastníkov stavbu, a nemožno priznať výsledku takéhoto konania právne následky, ktoré právne predpisy priznávajú len konaniu, ktoré prebehlo legálne. Preto tvrdenie žalobkyne, že pozemok sa nevyužíva na poľnohospodárske účely, ale ako asfaltová cesta, je pri posudzovaní druhu pozemku bezpredmetné, keďže vyasfaltovanie cesty je výsledkom vyššie

uvedeného protiprávneho konania. Pozemná komunikácia má zväčša ako stavba charakter samostatnej veci v zmysle § 118 ods. 1 a § 119 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zákon č. 135/1961

Zb. rozlišuje v ustanovení § 1 ods. 2 tieto druhy pozemných komunikácií: a/ diaľnice, b/ cesty, c/ miestne komunikácie, d/ účelové komunikácie. Nie všetky účelové komunikácie však musia mať nevyhnutne povahu samostatnej veci. V prípade účelovej komunikácie bez cestného telesa, napr. komunikácie s nespevneným povrchom vysypaným napríklad len štrkom, nejde o stavbu, teda o samostatnú vec, ale ide o určité stvárnenie či spracovanie povrchu pozemku. Takáto komunikácia je potom súčasťou pozemku. Vlastníkmi tejto pozemnej komunikácie ako súčasťou pozemku sú spoluvlastníci pozemku, na ktorej sa takáto pozemná komunikácia nachádza. Takáto účelová komunikácia ako súčasť pozemku znáša právny osud pozemku. K rovnakému záveru dospela aj judikatúra súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 31.01.2002, sp. zn. 22 Cdo 52/2002, rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 17.10.2012, sp. zn. 22 Cdo 766/2011). Účelová komunikácia v podobe poľnej, lesnej cesty môže vzniknúť aj bez stavebného povolenia, napríklad čo i len konkludentným súhlasom spoluvlastníkov pozemku, že sa tento bude využívať ako lesná alebo poľná cesta

a takýmto spôsobom bude aj využívaná. Žalovaní v konaní uvádzali, že pôvodne cez predmetný pozemok viedla poľná, resp. lesná nespevnená cesta, išlo o traktormi vyjazdený zemský povrch. Skutočnosť, že táto pôvodná cesta bola účelovou lesnou a poľnou cestou, ktorá nebola spevnenou, teda nemala vybudované cestné teleso, nasvedčuje aj dokazovanie vykonané v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín sp. zn. 14C 31/2010, keď

z odôvodnenia rozsudku zo dňa 15.05.2017 nijako nevyplýva, že by bola cesta pôvodne spevnená nejakým spôsobom (napr. asfaltom, betónom) a mala charakter stavby. Cesta bola vyasfaltovaná až konaním K. spol. s r.o. Do tohto momentu bola teda podľa názoru prvoinštančného súdu táto poľná cesta súčasťou predmetného pozemku, nemala charakter samostatnej veci, stavby. Preto skutočnosť, že cez predmetný poľnohospodársky pozemok v minulosti viedla táto poľná a lesná cesta, ktorá nemala charakter stavby, nemôže viesť k záveru, že pozemok bol stavebným pozemkom už v minulosti. Ak aj spoluvlastníci predmetného pozemku v minulosti čo i len konkludentne súhlasili s tým, že cez ich pozemok bude prechádzať poľná, lesná cesta, možno režim všeobecného užívania tejto účelovej komunikácie v zmysle § 6 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách vzťahovať len na užívanie tejto nespevnenej lesnej, poľnej cesty obvyklým spôsobom v súlade s jej účelom, na ktorý bola rozhodnutím spoluvlastníkov pozemkov pôvodne určená, teda na poľnohospodárske a lesné účely. Podľa názoru prvoinštančného súdu nebolo preukázané, že by sa na daný prípad vzťahovala niektorá z výnimiek zo zákazu drobenia v zmysle § 24 ods. 3 zákona č. 180/1995 Z.z. Podľa nich pri rozdelení poľnohospodárskeho pozemku na základe rozhodnutia súdu môže vzniknúť výmera menšia ako 2000 m² vtedy ak a/ sa predmetný pozemok rozdeľuje na účely výstavby alebo na iné účely, na ktoré by ho bolo možné vyvlastniť (podľa § 108 a nasl. zákona č. 50/1976 Zb.) alebo sa pozemok rozdeľuje podľa projektu pozemkových úprav (podľa § 14 zákona Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb.), b/ ide o bezplatný prevod alebo prechod pozemkov podľa osobitného predpisu (podľa zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom), c/ sa odčleňuje časť pozemku od pozemku, ktorý je uvedený v § 1 ods. 1,

a táto časť sa pričleňuje k susednému pozemku, pričom sa nevytvára samostatný nový pozemok, d/ ide o pozemok, na ktorom sa majú zriadiť záhrady v území určenom územným plánom obce na záhradkárske a rekreačné účely. Uvedené výnimky sú stanovené taxatívne

a nemožno ich rozširovať o ďalšie výnimky. Žalobkyňa poukázala vo svojom vyjadrení práve na výnimku podľa ustanovenia § 24 ods. 3 písm. a/ zákona č. 180/1995 Z.z., v ktorom je riešená situácia, že predmetný pozemok sa rozdeľuje na účely výstavby alebo na iné účely, na ktoré by ho bolo možné vyvlastniť podľa stavebného zákona. V konaní nebolo preukázané, že by sa na pozemku plánovala výstavba a za tým účelom by mal byť pozemok rozdelený

a žalobkyňa netvrdila skutočnosť o tom, že by mal byť pozemok rozdelený na iné účely, pre ktoré by pozemok bolo možné vyvlastniť. Strany sa v konaní zhodli, že obec W. L. nemá vypracovaný a schválený územný plán obce. Nebolo v konaní tvrdené a ani navrhovaný taký dôkaz, ktorý by preukazoval, že má byť vydané stavebným úradom územné rozhodnutie o umiestnení stavby na predmetnom pozemku. Ani žalobkyňou navrhnutý dôkaz, vyžiadať vyjadrenie starostu Obce W. L. k tomu, ako je v skutočnosti predmetný pozemok využívaný, by v tomto smere neprinesol relevantné zistenia, keďže medzi stranami nebolo sporné, akým spôsobom je pozemok v skutočnosti využívaný. Z tohto dôkazného prostriedku by nebolo zistené, či pozemok je alebo nie je určený na výstavbu. Žalobkyňa netvrdila, že by zo zákazu drobenia pozemkov existovali ostatné výnimky uvedené v ustanovení § 24 ods. 3 písm. b/ až d/ zákona č. 180/1995 Z.z.

1.8. V súvislosti s odkazom žalobkyne na iné rozsudky súdov Slovenskej republiky vyhodnocujúce deliteľnosť pozemku súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňou uvádzané rozhodnutia vychádzali z inej skutkovej situácie a keďže v predmetnom spore nebolo preukázané, že predmetný pozemok bol v územnom pláne, resp. že by v danom prípade išlo o rozhodnutie o umiestnení stavby určenej na zastavanie alebo na výstavbu cesty, neboli v posudzovanom prípade závery týchto rozhodnutí aplikovateľné pre jeho rozhodnutie. Ďalej súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, z akého dôvodu nevyhovelo návrhu žalobkyne na vykonanie dokazovania vyžiadaním stanoviska Okresného úradu B., katastrálneho odboru na skutočnosť, že časť pozemku EKN XXX/XXX je vedená v registri „C“ ako zastavané plochy, a to konkrétne parc. č. XXXX/X. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa mala takýto dôkazný prostriedok navrhnúť už skôr, avšak tak neurobila a ani sama takýto dôkazný prostriedok súdu nepredložila, hoci si ho mohla od Okresného úradu B., odbor katastrálny vyžiadať. Z uvedeného dôvodu tento prostriedok procesného útoku nebol v zmysle § 153 ods. 1 CSP uplatnený zo strany žalobkyne včas, a teda v zmysle zásady koncentrácie konania na takýto dôkazný prostriedok, resp. na návrh na jeho vykonanie súd prvej inštancie podľa § 153 ods. 2 CSP neprihliadol. V tejto súvislosti však súd prvej inštancie zdôraznil, že aj pokiaľ by takýto dôkaz vykonal a bolo by zo stanoviska Okresného úradu B., katastrálneho odboru preukázané, že parcela reg. „C“ č. XXXX/X o výmere

782 m² je v katastri evidovaná ako zastavané plochy a nádvoria a že časť tejto parcely je totožná s parcelou reg. „E“ č. XXX/XXX, ktorá je predmetom konania, tak vzhľadom na výmeru parcely č. XXXX/X, ktorá predstavuje 782 m² a z ktorej len časť pripadá na predmetnú parcelu

č. XXX/XXX, by sa stále nejednalo o evidenciu predmetnej parcely č. XXX/XXX ako zastavané plochy a nádvoria v celej jej výmere 1628 m², ale len v menšej časti celej jej výmery

1628 m² a uvedené by preto nemohlo viesť k právnomu záveru, že predmetná parcela nie je poľnohospodárskou pôdou. Podľa názoru prvoinštančného súdu rozhodujúce je, že v katastri nehnuteľností je zapísaná parcela reg. „E“ č. XXX/XXX v celej jej výmere 1628 m² ako orná pôda, ktorá sa nachádza mimo zastavaného územia obce a že nebolo preukázané, že by príslušný orgán ochrany poľnohospodárskej pôdy vydal rozhodnutie o odňatí poľnohospodárskej pôdy z pôdneho fondu v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 220/2004 Z.z. Žalovaní poukazovali na nevydanie takéhoto rozhodnutia a žalobkyňa netvrdila, že by došlo

k vydaniu takéhoto rozhodnutia. Geometrický plán B.. I. H. zo dňa 08.06.2016,

z ktorého vyplýva, že časť parcely reg. „E“ č. XXX/XXX je v reg. „C“ vedená ako parc.

č. XXXX/X zastavaná plocha, bol v konaní oboznámený a bol vyhodnotený v spojení

s ostatnými vykonanými dôkazmi, pričom s prihliadnutím na okolnosti tohto prípadu a za účelom zabezpečenia účinnej ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu v zmysle čl. 44 ods. 4, ods. 5 Ústavy SR prvoinštančný súd rovnako ako vo svojom prvom rozsudku v tejto veci ustálil, že predmetná parcela reg. „E“ č. XXX/XXX je poľnohospodárskou pôdou

a vzhľadom na jej výmeru, ktorá je pod 2000 m², vzťahuje sa na ňu zákaz drobenia pozemkov v zmysle zákona č. 180/1995 Z.z., a preto spoluvlastníctvo k parcele nemožno vyporiadať jej rozdelením podľa podielov. Poukázal na to, že k rovnakému právnomu záveru dospel aj Krajský súd v Trenčíne v uznesení č.k. 8Co 4/2019-239 zo dňa 29.01.2020. Nakoľko bol viazaný týmto právnym názorom svojho nadriadeného súdu v zmysle § 391

ods. 2 CSP, konštatoval, že neobstoja tvrdenia žalobkyne uvádzané v rámci konania aj odvolacieho konania o tom, že sa na predmetný pozemok nevzťahuje zákaz drobenia

z dôvodu, že nejde o poľnohospodársky pozemok, pretože jeho časť zastavaná cestou nie je využívaná na poľnohospodárske účely a nie je rozhodujúce, že pozemok je v katastri nehnuteľností evidovaný ako orná pôda, ani tvrdenia o tom, že predmetný pozemok nemožno ako celok označiť za poľnohospodársky pozemok a nemôže požívať v celom rozsahu ochranu podľa zákona č. 180/1995 Z.z., a ani tvrdenia o tom, že prikázanie pozemku do vlastníctva pôvodnej žalovanej 2/ nie je účelné, pretože tá plánuje odstrániť asfaltovú cestu z pozemku

a tým znehodnotiť časť asfaltovej cesty, ktorá slúži verejnosti.

1.9. Súd prvej inštancie teda dospel k záveru o nemožnosti vyporiadania podielového spoluvlastníctva k predmetnému pozemku jeho rozdelením vzhľadom na zákonný zákaz drobenia pozemkov, a preto pristúpil k druhému zákonnému spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva v zmysle § 142 ods. 1 Obč. zák. Poukázal na to, že pre rozhodnutie o tom, komu zo spoluvlastníkov bude spoločná vec prikázaná do vlastníctva, sú

v ustanovení § 142 Občianskeho zákonníka zakotvené tri kritériá, a to veľkosť spoluvlastníckych podielov, účelné využitie veci a prípadné násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. V danom prípade je zrejmé, že najväčší podiel z troch spoluvlastníkov má žalovaný 2a/, ktorý zdedil podiel vo výške 1/2 po pôvodnej žalovanej 2/. Žalovaný 2a/ a žalovaná 1/ súhlasili s tým, aby bol predmetný pozemok prikázaný do výlučného vlastníctva žalovaného 2a/. V prospech prikázania veci do vlastníctva žalovanej 2a/ svedčí aj to, že zo všetkých troch spoluvlastníkov má žalovaný 2a/ najlepšie predpoklady pre účelné využitie pozemku. Z výsluchov žalovaného 2a/, ktorý bol pôvodne vypočutý ako svedok a neskôr ako účastník konania ako aj z výsluchu svedka C.. G. W., vyplynulo, že na príľahlej chate (vzdialenej asi 100 až 200 metrov od predmetného pozemku), ktorá aktuálne patrí svedkovi C.. G. W., synovi žalovaného 2a/ (predtým bola vlastníctvom pôvodnej žalovanej 2/), majú žalovaný 2a/ so synom

C.. G. W. uskladnené poľnohospodárske náradie, a to benzínová kosačka, krovínorez, motorovú pílu, ktoré využívali a využívajú na údržbu predmetného pozemku. Chata je podľa vyjadrenia žalovaného 2a/ usposobená aj na prenocovanie, čo aj žalovaný 2a/ využíva. Z výsluchu pôvodnej žalovanej 2/ a tvrdení žalovanej 1/ vyplynulo, že chatu spolu

s predmetným pozemkom dlhé roky užívala pôvodná žalovaná 2/ so synom žalovaným 2a/, C.. G. W. a ďalšími členmi rodiny pôvodnej žalovanej 2/, a to tak, že predmetný pozemok kosili, udržiavali trvalé porasty na pozemku, odstraňovali popadané stromy, čistili pozemok od odpadkov po turistoch. Uvedený spôsob užívania predmetného pozemku potvrdili v rámci svojich výsluchov aj žalovaný 2a/ a svedok C.. G. W.. Žalovaný 2a/ chce užívať pozemok aj naďalej s tým, že plánuje pozemok porovať a urobiť z neho lúku, ktorou bol kedysi, pričom svedok C.. G. W. tam plánuje vysadiť stromy. Žalobkyňa pritom nerozporovala tvrdenia žalovaných o tom, že o pozemok sa dlhodobo stará žalovaný 2a/ s rodinou, že im patrí i neďaleko pozemku sa nachádzajúca chata,

a nespochybňovala ani tvrdenia žalovaných potvrdené výsluchom svedkov o tom, že žalobkyňa sa o pozemok nezaujíma, nestarala sa o jeho údržbu a obhospodarovanie. Vzhľadom na blízkosť chaty patriacej synovi žalovaného 2a/ s uskladneným náradím potrebným na údržbu pozemku umožňujúce bezproblémové užívanie pozemku, má žalovaný 2a/, ktorému patrí najväčší spoluvlastnícky podiel k pozemku zo všetkých podielových spoluvlastníkov vytvorené najlepšie predpoklady pre užívanie pozemku, jeho ďalšie zveľaďovanie v súlade s jeho zákonným určením, teda ako poľnohospodársku pôdu. Naproti tomu žalobkyňa netvrdila, že plánuje pozemok využívať, starať sa o neho. Žalobkyňa nemá vytvorené také vhodné podmienky pre účelné využitie pozemku, ako ich má vytvorené žalovaný 2a/. Súd prvej inštancie nepovažoval za opodstatnenú námietku žalobkyne vznesenú aj v rámci odvolacieho konania o tom, že prikázanie pozemku do výlučného vlastníctva pôvodnej žalovanej 2/, resp. žalovaného 2a/ je neúčelné z dôvodu, že žalovaní prezentovali záujem odstrániť cestu na predmetnom pozemku a táto cesta slúži širokej verejnosti, spája dve obce. Keďže asfaltová cesta je výsledkom protiprávneho konania tretej osoby (stavebníka)

a Krajský súd v Trenčíne sa v uznesení č.k. 8Co 4/2019-239 zo dňa 29.01.2020 stotožnil

s konštatovaním súdu prvej inštancie v prvom rozsudku, že toto protiprávne konanie stavebníka nemalo za následok zmenu ornej pôdy na stavebný pozemok, potom platí, že predmetný pozemok sa má užívať ako poľnohospodárska pôda, ktorá požíva ústavnoprávnu ochranu. Prvoinštančný súd ďalej poukázal na to, že v predmetnom konaní vyporiadava spoluvlastníctvo strán k pozemku, a nie k stavbe asfaltovej cesty na ňom postavenej. Žalovaná 1/ a pôvodná žalovaná 2/ sa spolu s ďalšími žalobcami domáhajú odstránenia asfaltovej cesty (a ďalších nárokov) v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn.

14C 31/2010. V uvedenom konaní bol dňa 15.05.2017 vyhlásený rozsudok, ktorým bola žaloba zamietnutá, no na základe odvolania strany žalobcov Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 27Co 1/2018-1000 zo dňa 29.01.2019 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie

a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a to z procesných dôvodov, bez preskúmania vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie. V uvedenom konaní teda súd rozhodne, či bude alebo nebude odstránená asfaltová cesta aj z predmetnej parcely. Dodal, že pre rozhodnutie o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k predmetnému pozemku je irelevantné tvrdenie právneho zástupcu žalobkyne o tom, že žalovaný 2a/ spolu

s predmetným pozemkom užíva aj inú parcelu, ktorá je vo vlastníctve Slovenskej republiky

v správe Slovenského pozemkového fondu. Overovať pravdivosť týchto tvrdení právneho zástupcu žalobkyne nemá žiaden právny význam vzhľadom na predmet konania.

1.10. Pokiaľ ide o primeranú náhradu za spoluvlastnícky podiel na predmetnej nehnuteľnosti, súd prvej inštancie vychádzal z toho, že primeranou náhradou sa rozumie príslušný podiel všeobecnej ceny z

celého podielového spoluvlastníctva ako hodnotový ekvivalent vyjadrený v peniazoch, umožňujúci podľa miestnych podmienok obstaranie podobnej celej veci, aká bola predstavovaná podielom spoluvlastníka, ktorý pripadol ostatným spoluvlastníkom. Žalobkyňa v žalobe a v jej vyjadreniach uvádzala, že všeobecná hodnota predmetného pozemku predstavuje 0,20 Eur za 1 m², t.j. pri výmere 1628 m² celkovo predstavuje cena 325,60 Eur a svoje tvrdenie oprela o odhad trhovej hodnoty pozemku vyhotovený A. A. I., s.r.o. Žalovaní vo svojom vyjadrení a v rámci ich prednesoch na pojednávaníach sa k tomuto tvrdeniu žalobkyne priklonili a súhlasili

s touto všeobecnou cenou pozemku. Žiadna sporová strana nenavrholo vykonať ďalšie dokazovanie na overenie tejto ceny pozemku a súd v civilnom sporovom konaní už dôkazy

v tomto smere bez návrhu nemôže vykonať. Keďže žalovaná strana tvrdenia žalobkyne

o hodnote pozemku nerozporovala, v zmysle § 151 ods. 1 CSP ich súd musel považovať za nesporné. Preto prvoinštančný súd vychádzal z tejto ceny, ktorú považoval za primeranú náhradu za spoluvlastnícky podiel. Podielu žalobkyne vo výške 3/8 zodpovedá výmera

610,50 m² a hodnota jej podielu činí 122,10 Eur (610,20 m² x 0,20 Eur) a podielu žalovanej 1/ vo výške 1/8 zodpovedá výmera 203,5 m² a hodnota jej podielu činí 40,70 Eur (203,5 m² x 0,20 Eur). Preto výrokom II. uložil žalovanému 2a/ povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu za jej podiel v sume 122,10 Eur, a výrokom III. uložil žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalovanej 1/ náhradu za jej podiel v sume 40,70 Eur. Lehotu na vyplatenie náhrady za spoluvlastnícke podiely žalovanému 2a/ určil v zmysle § 232 ods. 2 CSP do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.11. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP, a to vzhľadom na plný úspech žalovaných v predmetnom spore.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Predovšetkým nesúhlasila s právnym názorom vysloveným

v napadnutom rozsudku o nemožnosti reálneho rozdelenia dotknutého pozemku v spojení

s posúdením jeho druhu charakteru ako ornej pôdy v zmysle evidencie tohto pozemku v katastri nehnuteľností v registri „E“. Nestotožnila sa tiež s právnym názorom prvoinštančného súdu o potrebe posudzovať predmetný pozemok ako poľnohospodársku pôdu v zmysle zákona č. 220/2004 Z. z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy

a o zmene zákona č. 245/2003 Z.z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon

č. 220/2004“) a o závere prvoinštančného súdu o nutnosti posúdenia tejto otázky ako čisto právnej otázky, kde vzniká potreba skúmania (podľa názoru súdu) za akých podmienok došlo k faktickej zmene druhu a charakteru predmetného pozemku, ktorý je predmetom tohto sporu a ktorého reálne faktické rozdelenie ona považovala (a naďalej považuje) za právne možné. Žalobkyňa tiež nesúhlasila s názorom prvoinštančného súdu o nemožnosti rozdelenia pozemku a posúdení jeho skutočného charakteru z dôvodu, že predmetná asfaltová cesta, ktorá vedie cez časť dotknutého pozemku vznikla na základe (neoprávneného) konania spoločnosti K., ktorá túto cestu podľa názoru súdu prvej inštancie vybuodovala bez stavebného povolenia, a preto táto skutočnosť nemôže mať vplyv na zmenu druhu daného pozemku, nakoľko dané konanie spoločnosti K., ktoré bolo realizované

v rozpore s právom, resp. bez právneho základu, nemôže byť podľa názoru súdu považované za konanie, ktorému je v konečnom dôsledku poskytnutá právna ochrana v súlade so zákonom č. 220/2004. S uvedenými názormi súdu prvej inštancie žalobkyňa nesúhlasila a označila ich za nesprávne, pretože súd sa na jednej strane nezaoberal charakterom a povahou konania spoločnosti K. v zmysle výsledkov dokazovania v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 14C/31/2010, a zároveň absolútne nesprávne vyhodnotil túto otázku ako otázku právnu a nie otázku skutkovú (posudzovanie reálneho skutkového stavu), na základe čoho následne nesprávne aplikoval právny názor o nemožnosti rozdelenia tohto pozemku v dôsledku zákonných obmedzení súvisiacich so zákazom drobenia pozemkov. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že prvoinštančný súd mal v zmysle vykonaného dokazovania za jasne preukázané, že spoločnosť K. uskutočnila iba spevnenie pôvodnej lesnej cesty asfaltom, ktorá sa nachádza na časti dotknutého pozemku, túto lesnú cestu „len“ prepracovala, a preto v tomto smere nebolo možné hovoriť o neoprávnenej stavbe, tak ako sa snaží interpretovať súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. V danom prípade išlo o lesnú cestu využívanú od nepamäti verejnosťou, a teda je potrebné vychádzať

z domnienky, že vlastník takúto cestu venoval užívaniu verejnosti a súhlasil s jej vybudovaním. Súhlas s vybudovaním pôvodne lesnej cesty sa preto musí logicky vzťahovať aj na súhlas so spracovaním takejto cesty a jej spevnením asfaltom. V tomto smere žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.06.2013, sp. zn. 6Co/220/2013. Žalobkyňa ďalej uviedla, že je potrebné prihliadnúť

na právne závery uvedené v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 14C/31/2010, ktorý v rozsudku zo dňa 15.05.2017, sp. zn. 14C/31/2010 deklaroval skutočnosť, že predmetná cestná komunikácia, ktorá znemožňuje možnosť posudzovania pozemku ako ornej pôdy, bola na pozemku postavená od nepamäti, tento stav bol dlhoročne akceptovaný a rešpektovaný, komunikácia bola využívaná a samotná skutočnosť, že postupom spoločnosti K. došlo k spevneniu tejto už jestvujúcej cestnej komunikácie, nezakladá právnu skutočnosť tzv. neoprávnenej stavby, resp. právny dôvod na to, aby súd posudzoval toto konanie ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, prípadne za konanie vykazujúce zneužitie práva, na základe ktorého nie je možné vychádzať pri posudzovaní skutočného skutkového stavu veci. Žalobkyňa súdu prvej inštancie vytýkala, že namiesto toho, aby prvoinštančný súd vychádzal zo skutočného stavu veci a vykonal dôkazy ňou navrhované (napr. vyjadrenie Okresného úradu B., katastrálneho odboru), ktoré predstavovali ďalšie potvrdenie skutočného stavu veci, aplikoval vo veci nesprávne právne závery vykazujúce až znaky „nadpráce“ prvoinštančného súdu v kontexte snahy súdu „pasovať sa do role“ správnych orgánov a hodnotiť spôsob vytvorenia spevnenej cestnej komunikácie namiesto posúdenia skutočného skutkového stavu veci na základe navrhovaných a vykonaných dôkazov, v zmysle ktorých by súd (ak by postupoval správne) dospel k právnenému názoru o nemožnosti aplikácie zákonných obmedzení drobenia pozemkov (ornej pôdy), nakoľko reálny skutkový stav veci možnosť aplikácie týchto obmedzení vylučuje. Ďalej žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že prvoinštančný súd absolútne nesprávnym spôsobom vyhodnotil „skutočný skutkový stav“ a následne nesprávne aplikoval právny názor vo veci posudzovania záväznosti údajov katastra nehnuteľností pri druhu dotknutého pozemku a jeho následnej reálnej možnosti rozdelenia ako spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva strán sporu. Poukázala v tejto súvislosti na ust. § 70 ods. 1, 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), z ktorého vyplýva jasná informácia, na ktorú poukazovala počas prvoinštančného konania, a to že evidencia určitého pozemku v registri/na mape určeného operátu - t.j. evidencia v registri „E“ nie je považovaná za právne záväzný údaj, preukazujúci skutočný druh, výmeru a využitie pozemku. Je teda nesporné, že súd prvej inštancie založil výrok napadnutého rozsudku na nesprávnom právnom posúdení veci spočívajúcom v nevyhodnotení skutočnosti, že predmetný pozemok, ktorého reálne rozdelenie navrhovala ona, je v skutočnosti v katastri nehnuteľností evidovaný ako parcela registra E, ktorej údaje nie sú podľa vyššie citovaného ustanovenia katastrálneho zákona údajmi právne záväznými a neodzrkadľujú skutočný stav tohto pozemku. V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.02.2017, sp. zn. 6S/254/2014, zo záverov ktorého vyplýva, že „z hľadiska zaradenia pozemku ako stavebného nie je právne relevantná jeho katastrálna evidencia. Katastrálny zákon má samostatne stanovené kategórie pozemkov a nepozná druh pozemku „stavebný pozemok“. Stavebným pozemkom bude takmer vždy pozemok, ktorý je v katastri nehnuteľností evidovaný ako „zastavané plochy a nádvoría“, pretože spĺňa jednu z definícií stavebného pozemku. Ide o pozemok zastavaný stavbou. Môže však nastať aj situácia, že pozemok je vedený v katastri nehnuteľností ako „zastavané plochy a nádvoría“, ale v skutočnosti na ňom nič nie je postavené. Aj ostatné kategórie pozemkov ako napríklad orná pôda alebo záhrady, môžu byť stavebnými pozemkami určenými podľa územného plánu na zastavanie alebo na takýto účel určené územným rozhodnutím.“

Ďalej tiež v tejto súvislosti poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR z 09.11.2011 sp. zn. I. ÚS 440/2011. Žalobkyňa uviedla, že z konštantnej judikatúry vyplýva okrem iného informácia, že údaje katastra nehnuteľností sú síce hodnoverným dokladom, avšak len do času, kým sa nepreukáže opak, keďže v praxi nie je ničím neobvyklým, aby bol pozemok, na ktorom sa nachádza napr. nejaká budova, evidovaný v katastri nehnuteľností ako orná pôda, pričom takýto pozemok nie je možné z dôvodu jeho faktického zastavania označiť ako poľnohospodárska pôda; takýto pozemok preto nespadá pod definíciu (ani ochranu) poľnohospodárskeho pozemku, na základe čoho následne súd nesprávne aplikoval ustanovenia zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1995“). Žalobkyňa upriamila pozornosť na to, že z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžr/113/2014 vyplýva aj informácia, že jediným hodnoverným a záväzným údajom katastra nehnuteľností je riadne geometrické určenie nehnuteľností - čo bolo z jej strany vykonané formou geometrického plánu predloženého spolu so žalobou, tvoriaceho technický podklad pre reálne rozdelenie predmetného pozemku v zmysle žalobného petitu a ktorý zároveň vychádzal

z platných údajov katastra nehnuteľností, kde jasne evidoval predmetný pozemok ako zastavanú plochu v registri „C“, pričom ten je záväzným registrom v katastri nehnuteľností na rozdiel od registra „E“, ktorého správnosť bola vyvrátená nielen vykonaným dokazovaním

o reálnom stave tohto pozemku, ale aj samotným spomínaným geometrickým plánom ňou predloženým. Súd prvej inštancie preto pochybil, keď riadne nevykonal a nezohľadnil dôkazný prostriedok, a to geometrický plán č. 81/2016 z 08.06.2016, vyhotovený

B.. I. H. ml., ktorý predložila v konaní ako právne záväzný podklad predstavujúci geometrické určenie dotknutého pozemku registra „E“ ako aj novovytvorených pozemkov registra „C“ z hľadiska ich skutočného druhu a využitia. V tejto súvislosti poukázala na ust. § 67 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona a na ust. § 45 ods. 1 vyhlášky Úradu geodézie, kartografie a katastra SR č. 461/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych

a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 461/2009“) a zdôraznila že práve geometrický plán predstavuje spoľahlivú, osvedčenú a najvyššiu právnu identifikáciu pozemku, ktoré okrem iného vychádza aj z údajov vedených v katastrálnych operátoch. Predmetný geometrický plán rozdelil parcelu KN-E

č. XXX/XXX o výmere 1628 m², druh pozemku orná pôda - teda pozemok, ktorého evidencia nie je podľa § 70 katastrálneho zákona právne záväzná a naopak, geometrické určenie (kde geometrický plán predstavuje jeho najvyššiu formu), je právne záväzné, pokiaľ sa nepreukáže opak, na nové parcely KN-C, a to parcela KN-C č. XXXX/XX, o výmere 439 m², druh pozemku: zastavaná plocha, parcela KN-C č. XXXX/XX, o výmere 65 m², druh pozemku: zastavaná plocha, parcela KN-C č. XXX/XX, o výmere 106 m², druh pozemku: trvalé trávnaté porasty, parcela KN-C č. XXX/XX, o výmere 31 m², druh pozemku: trvalé trávnaté porasty, parcela KN-C č. XXXX/X, o výmere 182 m², druh pozemku: zastavaná plocha, parcela KN-C

č. XXX/XX, o výmere 709 m², druh pozemku: trvalé trávnaté porasty, parcela KN-C č. XXXX/XX, o výmere 92 m², druh pozemku: zastavaná plocha, parcela KN-C č. XXX/XX, o výmere 4 m², druh pozemku: trvalé trávnaté porasty. Z uvedeného obsahu geometrického plánu vyplývala teda jasne informácia o geometrickom zameraní nových parciel KN-C, ktorých povaha a druh vychádzali z údajov poskytnutých katastrálnym operátom a z reálneho stavu týchto pozemkov, z čoho následne vychádzal geodet pri príprave geometrického plánu. Žalobkyňa ďalej zdôraznila, že aj bez akejkoľvek stavebnej činnosti vykonanej spoločnosťou K., resp. pred jej vykonaním - spevnením pôvodnej cestnej komunikácie asfaltom, boli predmetné pozemky (ich časti) vedené v zmysle predloženého geometrického plánu v registri „C“ ako zastavané plochy a z tohto dôvodu je preto vylúčená akákoľvek aplikácia zákona č. 220/2004, resp. najmä zák. č. 180/1995 obsahujúca príslušné obmedzenia pre drobenie ornej pôdy, keďže tieto pozemky reálne ornou pôdou po už dlhú dobu neboli. Podľa názoru žalobkyne nesprávna interpretácia a aplikácia príslušných právnych predpisov

v spojení s chybnými závermi, ktoré si prvoinštančný súd osvojil z vykonaného dokazovania, založili nesprávny skutkový a právny záver prvoinštančného súdu vyjadrený v napadnutom rozsudku. Keďže súd prvej inštancie pochybil v tom, že nevykonal, resp. absolútne nesprávne vykonal predložený geometrický plán, vyhotovený na jej objednávku, ktorý jasne preukazoval skutočný druh dotknutých pozemkov a predstavoval právne záväzné geometrické určenie týchto pozemkov, takýto postup bol potom podkladom pre nesprávne resp. neúplné zistenie skutočného skutkového stavu veci a jej nesprávneho právneho posúdenia. Následne súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho záveru o nemožnosti reálnej deliteľnosti pozemku z dôvodu zákonných obmedzení upravených zákonom č. 180/1995 dospel k nesprávne záveru o tom, že podielové spoluvlastníctvo strán sporu nie je možné vyporiadať rozdelením daného pozemku, nakoľko na tento pozemok sa vzťahuje zákaz drobenia poľnohospodárskych pozemkov v zmysle zákona č. 180/1995. Súd prvej inštancie zároveň neuznal jej argumentáciu, že predmetný pozemok sa nevyužíva na poľnohospodárske účely, pričom neakceptoval súdne rozhodnutia, na ktoré ona odkazovala, lebo podľa názoru súdu prvej inštancie reflektovali inú skutkovú situáciu, a teda boli pre účely tohto súdneho konania irelevantné. Žalobkyňa uviedla, že na rozdiel od súdu prvej inštancie je názoru, že na dotknutý pozemok sa nevzťahuje zákaz drobenia poľnohospodárskych pozemkov, a to práve

z dôvodu existujúcej asfaltovej cesty, ktorá čiastočne zasahuje do daného pozemku, čím sa daný pozemok stáva pozemkom stavebným v zmysle Stavebného zákona. Poukázala na skutočnosť, že na to, aby sa daný pozemok považoval za poľnohospodársky pozemok, a teda aby naň platil zákaz drobenia poľnohospodárskeho pozemku, musí byť takýto pozemok ako celok (nie iba ako časť) využívaný na poľnohospodárske účely. Uviedla, že prvoinštančný súd mal zohľadniť ustálenú rozhodovaciu prax, z ktorej vyplýva, že novo vytvorená parcela má charakter stavebného pozemku a že pri vyporiadaní

podielového spoluvlastníctva rozdelením spoločnej veci je potrebné prihliadnúť na faktickú a funkčnú deliteľnosť spoločnej veci ako aj na náklady, ktoré by bolo potrebné vynaložiť. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.09.2011 sp. zn. 1 Cdo 33/2010 a vyjadrila presvedčenie, že predmetný pozemok je reálne deliteľný, jeho rozdelenie ona navrhovala podľa veľkosti existujúcich spoluvlastníckych podielov, pričom pozemky vzniknuté rozdelením by mali dostatočne veľkú výmeru na ich ďalšie využívanie a ona by bola ochotná znášať akékoľvek náklady, ktoré sú spojené s takýmto rozdelením pozemku. Uviedla, že nerešpektovaním vyššie uvedených skutočností teda súd prvej inštancie konal v rozpore s § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý ustanovuje záväzné poradie pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva. Nesúhlasila preto s právnym názorom prvoinštančného súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku k otázke spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva strán sporu, kde súd prvej inštancie považoval za účelné, aby v rámci vyporiadania podielového spoluvlastníctva bol predmetný pozemok ako celok (keďže podľa súdu prvej inštancie tento nie je možné rozdeliť) prikázaný za primeranú náhradu do výlučného vlastníctva žalovanému 2/, a to z dôvodu, že práve u neho majú byť najlepšie splnené predpoklady na ďalšie obhospodarovanie tohto pozemku, nakoľko žalovaný 2/

sa o tento pozemok (v reálnom stave sa jedná o cestnú komunikáciu) skutočne stará a primeraným spôsobom ho obhospodaruje. Zdôraznila, že v zmysle ust. § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka najprirodzenejším spôsobom likvidácie spoluvlastníckych vzťahov je rozdelenie veci medzi spoluvlastníkov podľa výšky ich podielov. Predpokladom použitia tohto spôsobu zrušenia spoluvlastníctva je, že ide o deliteľnú vec (z technického hľadiska - napr. pozemok) a že jej rozdelenie je aj funkčne opodstatnené, teda vtedy, keď rozdelením veci vzniknú samostatné veci, ktoré ich vlastníkom môžu aj naďalej slúžiť spôsobom, ktorý zodpovedá ich povahe a spoločenskému poslaniu (záujmu). V prípade, ak súd pristúpi

k druhému spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva, a teda prikáže spoločnú vec jednému alebo viacerým spoluvlastníkom za primeranú náhradu, musí súd pri tomto spôsobe vyporiadania podielového spoluvlastníctva prihliadnúť nie len na násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným podielovým spoluvlastníkom, ale zároveň

(a najmä) aj na to, aby sa daná vec mohla účelne využívať. Tak v prvom, ako aj v druhom prípade vyporiadania podielového spoluvlastníctva musí súd prihliadnúť na spoločenský záujem pri využití predmetnej spoločnej veci. Pojem účelné využitie veci nie je pritom zákonom definovaný, a preto je na uvážení súdu, aby zohľadnil celú radu rozhodných skutočností pre záver o tom, ktorému z podielových spoluvlastníkov prikáže danú vec do výlučného vlastníctva. Súd teda musí pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva takýmto

v poradí druhým spôsobom vziať do úvahy celý súbor relevantných skutočností, a teda aj to, akým spôsobom plánuje podielový spoluvlastník, ktorému sa prikazuje daná vec do výlučného vlastníctva naložiť s touto vecou v budúcnosti. Žalobkyňa opätovne zdôraznila, že

vybudovaná cesta slúži širokej verejnosti, spája obec W. L. a H. D.. Odstránením čo i len časti tejto cesty - tak ako plánuje uskutočniť žalovaný 2/, v prípade, ak dodrží vyjadrenie svojej právnej predchodkyne, ktoré odznelo na pojednávaní dňa 21.09.2018, takýmto konaním by došlo zo strany žalovaného 2/ k znehodnoteniu už vybudovanej časti cesty a nedôvodnému uprednostneniu vlastných záujmov pred záujmami

a potrebami širokej verejnosti. Žalobkyňa má teda za to, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď prikázal daný pozemok v celosti do výlučného užívania žalovaného 2/, lebo je zrejmé, že užívaním z jeho strany, ako aj zo strany jeho ďalšej rodiny dôjde

k neodôvodnenému znehodnoteniu časti asfaltovej cesty. Rovnaký záver napokon vyjadril aj Okresný súd Trenčín v súdnom konaní 14C/31/2010, kde uviedol, že aj v prípade, ak by sa preukázalo, že daná asfaltová cesta je neoprávnenou stavbou, mohol by súd v súlade s § 153c ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka rozhodnúť o zriadení vecného bremena za náhradu

(nie o odstránení danej cesty), keďže jej odstránenie čo i len sčasti by nebolo účelné a tým by došlo k znehodnoteniu už vybudovanej cesty ako celku. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci alebo aby napadnutý rozsudok zmenil a sám rozhodol tak, že zrušuje podielové spoluvlastníctvo žalobkyne, žalovanej 1/ a žalovaného 2/ k nehnuteľnosti zapísanej v katastri nehnuteľností Slovenskej republiky na liste vlastníctva č. XXXX, vydanom Okresným úradom B., katastrálnym odborom, nachádzajúcej sa v okrese B., v obci W. L., v katastrálnom území W. L., ako pozemok s parcelným číslom XXX/XXX, parcela registra „E“ - orná pôda o výmere 1628 m² a vyporiadava ho tak, že - do vlastníctva Žalobcu prikazuje nehnuteľnosť zapísanú v katastri nehnuteľností Slovenskej republiky na liste vlastníctva číslo XXXX, vydanom Okresným úradom B., katastrálnym odborom, nachádzajúcu sa v okrese B., v obci

W. L., v katastrálnom území W. L., ako pozemok s parcelným číslom XXXX/XX, parcela registra „C“ - zastavané plochy o výmere 439 m², pozemok s parcelným číslom XXXX/XX, parcela registra „C“ - zastavané plochy o výmere 65 m² a pozemok s parcelným číslom XXX/XX, parcela registra „C“ - trvalé trávnaté porasty o výmere 106 m² v podiele 1/1 vzhľadom k celku; - do vlastníctva Žalovanej 1 prikazuje nehnuteľnosť zapísanú v katastri nehnuteľností Slovenskej republiky na liste vlastníctva číslo XXXX, vydanom Okresným úradom B., katastrálnym odborom, nachádzajúcu sa v okrese B., v obci W. L., v katastrálnom území W. L., ako pozemok s parcelným číslom XXX/XX, parcela registra „C“ - trvalé trávnaté porasty o výmere 31 m², pozemok s parcelným číslom XXXX/X, parcela registra „C“ - zastavané plochy o výmere 182 m², pozemok s parcelným číslom XXX/XX, parcela registra „C“ - trvalé trávnaté porasty o výmere 709 m², pozemok s parcelným číslom XXXX/XX, parcela registra „C“ - zastavané plochy o výmere 92 m² a pozemok s parcelným číslom XXX/XX, parcela registra „C“ - trvalé trávnaté porasty o výmere 4 m² v podiele 1/5 vzhľadom k celku; a - do vlastníctva Žalovaného 2 prikazuje nehnuteľnosť zapísanú v katastri nehnuteľností Slovenskej republiky na liste vlastníctva číslo XXXX, vydanom Okresným úradom B., katastrálnym odborom, nachádzajúcu sa v okrese B., v obci W. L., v katastrálnom území W. L., ako pozemok s parcelným číslom XXX/XX, parcela registra „C“ - trvalé trávnaté porasty o výmere 31 m², pozemok s parcelným číslom XXXX/X, parcela registra „C“ - zastavané plochy o výmere 182 m², pozemok s parcelným číslom XXX/XX, parcela registra „C“ - trvalé trávnaté porasty o výmere 709 m², pozemok s parcelným číslom XXXX/XX, parcela registra „C“ - zastavané plochy o výmere 92 m² a pozemok s parcelným číslom XXX/XX, parcela registra „C“ - trvalé trávnaté porasty o výmere 4 m² v podiele 4/5 vzhľadom k celku a žalobkyni prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaní v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhli odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal im nárok proti žalobkyni na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Za správny označili právny záver o tom, že na tento prípad sa v plnom rozsahu vzťahujú ustanovenia § 21 a nasl. zákona č. 180/1995 Z.z. Podľa ich názoru súd prvej inštancie správne aplikoval právnu normu na zistený skutkový stav a túto aj správne vyložil. Zdôraznili, že v konaní nebolo zistené, že by zákonným spôsobom predmetný pozemok stratil charakter poľnohospodárskeho pozemku, pričom žalobkyňa žiadny taký dôkazný prostriedok v konaní nepredložila (doklad o vyňatí pozemku z poľnohospodárskeho pôdneho fondu). Žalovaní ako spoluvlastníci predmetného pozemku by ex lege museli byť účastníkmi takého správneho konania, avšak žiadne také konanie neprebehlo a ani neprejavili z titulu svojho vlastníctva súhlas so zmenou druhu pozemku. Uviedli, že samotné vybudovanie asphaltovej cesty bez príslušných povolení nezakladá zmenu druhu pozemku, ako sa mylne domnieva žalovaná. Ako správne v ods. 23. napadnutého rozsudku uvádza súd prvej inštancie, uvedené by zakladalo nežiaduce povedomie o „výhodnosti“ ignorovania zákona, k čomu dodali, že podľa názoru ústavného súdu: „V našom práve sa uplatňuje stará zásada „*ius ex iniuria non oritur*“ (právo nevzniká z bezprávia), teda na právnom úkone, ktorý nepožíva právnu ochranu, nemožno zakladať iné práva (rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 346/08-37)“. Ďalej uviedli, že aj odvolací súd v ods. 13. uznesenia zo dňa 29.01.2020 č.k. 8Co 4/2019 - 239 sa plne stotožnil s už vysloveným právnym názorom súdu prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu totiž „nemohlo dôjsť a ani nedošlo k zmene charakteru predmetného pozemku - poľnohospodárskej pôdy na stavebný pozemok len z dôvodu, že došlo k spevneniu, vyasfaltovaniu pôvodne nespevnenej poľnej cesty nachádzajúcej sa na predmetnom pozemku treťou osobou preukázateľne bez stavebného povolenia a bez súhlasu vlastníkov predmetnej nehnuteľnosti. Z toho aj pre odvolací súd vyplynul v ods.13. citovaného uznesenia zo dňa 29.01.2020 č.k. 8Co 4/2019 - 239 právny záver, podľa ktorého „zo žiadneho z dôkazov predložených alebo označených žalobkyňou nebolo možné vyvodiť, že by sa na daný prípad vzťahovala niektorá z výnimiek zo zákazu drobenia pozemku a že by sa na pozemku plánovala výstavba. Odvolací súd v citovanom uznesení konštatoval, že záver prvoinštančného súdu, že vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k predmetnému pozemku jeho rozdelením nie je možné vzhľadom na zákonný zákaz drobenia pozemkov a že v čase jeho rozhodovania boli splnené podmienky pre jeho vyporiadanie prikázaním do výlučného vlastníctva žalovanej 2/ za náhradu, mal oporu v skutkových zisteniach a v správnej aplikácii právnych predpisov. Ďalej žalovaní uviedli, že pokiaľ odvolateľka argumentovala tým, že spoločnosť K. pôvodnú lesnú cestu „iba“ prepracovala, a teda nemožno hovoriť o neoprávnenej stavbe, pričom podľa jej názoru súd prvej inštancie sa snažil plniť úlohu správneho orgánu a svoje rozhodnutie založil na subjektívnych presvedčeniach v snahe

skúmať správnosť a zákonnosť procesu spevnenia cesty nachádzajúcej sa na dotknutom pozemku, čo žalobkyňa označila za „nadprácu“, takúto argumentáciu zo strany žalobkyne označili za neopodstatnenú najmä z pohľadu toho, že právne posúdenie charakteru neoprávnenej stavby zriadenej spoločnosťou K. s.r.o. nie je pre rozhodnutie tohto sporu podstatné a pokiaľ ide o postup prvoinštančného súdu pri hodnotení skutkového stavu neoprávnenej stavby, kritika žalobkyne podľa ich názoru zjavne prekračuje vecnú argumentáciu a je podľa ich názoru neopodstatnene útočnou. Žalovaní zdôraznili, že súd prvej inštancie totiž len interpretoval skutkový stav, ako vyplynul z vykonaných dôkazov (napr. z nimi predložených rozhodnutí stavebného úradu o okamžitom zastavení stavebných prác pri asfaltovaní cesty, o uložení pokuty za nelegálnu stavebnú činnosť pri výstavbe cesty) a na základe toho potom formuloval svoj právny záver. Zároveň poukázali na to, že ak žalobkyňa nepreukázala súdu žiadny právny vzťah medzi ňou a spoločnosťou K. s.r.o. W. L., nie je zrejmé, prečo v konaní o vyporiadaní spoluvlastníctva medzi spoluvlastníkmi spoločnej veci ona háji záujmy tejto spoločnosti, prečo nie je schopná pripustiť nelegálnu stavebnú činnosť na predmetnom pozemku spoločnosťou K., a namiesto toho nevhodne obviňuje prvoinštančný súd zo subjektívnych presvedčení a „nadpráce“. Žalovaní označili za nepreukázané a nepravdivé tiež tvrdenie žalobkyne o tom, že predmetný pozemok je v katastri nehnuteľností vedený ako zastavané plochy. Zdôraznili, že žalobkyňa v tomto smere neprodukovala žiadny dôkaz a pokiaľ sa odvoláva na predložený geometrický plán, tak tento navrhuje zastavanú plochu pod nelegálnou cestou a vo zvyšku väčšina výmery má byť podľa návrhového stavu trvalými trávnyimi porastmi, ktoré ešte ďalej drobí na ďalšie parcely (a dokonca v žalobnom petite tieto navrhuje ešte ďalej drobiť medzi žalovanými na spoluvlastnícke podiely). Je teda zrejmé, že aj podľa návrhového stavu, ktorý na objednávku odvolateľky (príp. spoločnosti K.) vypracoval geodet, väčšina predmetného pozemku ostáva poľnohospodárskou pôdou, trvalým trávnyim porastom. Uviedli, že ustanovenie § 70 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona treba vykladať v ich logickej súvislosti, teda tak, že druh pozemku v reg. „E“ je podľa § 70 ods. 1 v spojení s § 7 písm. b) katastrálneho zákona hodnoverným údajom, podľa § 70 ods. 2 katastrálneho zákona nie však záväzným údajom. Uvedené v civilnom sporovom konaní znamená, že takýto síce hodnoverný údaj katastra, ale nie záväzný údaj katastra, možno spochybníť (preukázaním opaku), čo však odvolateľka v tomto konaní nespochybnila žiadnym z dôkazov. Nesporné tvrdenie, že na časti predmetného pozemku bola postavená (nelegálne) asfaltová cesta, nie je spôsobilým dôkazom, ktorým by mohli dôjsť k vyvráteniu hodnoverného údaju katastra; dôkazné bremeno v tejto časti zaťažovalo žalobkyňu, pretože ona spochybňovala hodnoverný údaj katastra. Žalovaní opätovne zdôraznili, že to, či niečo je poľnohospodárskou pôdou, nie je otázkou skutkovou (nezohľadňuje sa, či sa reálne pôda poľnohospodársky využíva), ale ide o otázku právu, t.j. o právny status pozemku. Pokiaľ žalobkyňa vyčíta súdu prvej inštancie, že nezohľadnil ňou predložený geometrický plán č. 81/2016, ktorý predstavuje podľa jej tvrdenia „spolahlivú, osvedčenú a najvyššiu právnú identifikáciu pozemku“, žalovaní poukázali na to, že geometrický plán predstavuje len technický podklad pre verejné listiny a právne úkony. Geometrický plán sám osebe nie je právotvornou listinou, nespôsobuje zmenu vzťahov k nehnuteľnostiam, je iba podkladom. Odvolateľkou predkladaný geometrický plán je iba zobrazením predstavy odvolateľky, ako by malo k rozčleneniu pozemku dôjsť. Súd prvej inštancie vyhodnotil geometrický plán predložený odvolateľkou spolu s ostatnými listinami, ako dôkaz predložený v konaní. Správne usúdil, že geometrický plán nie je listinou, ktorá by menila druh pozemku, nakoľko takou listinou môže byť napr. rozhodnutie vydané postupom podľa zákona č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy. Aj geometrický plán predložený odvolateľkou spolu so žalobou pri právnej identifikácii v časti „Stav právny“, rubrika „Doterajší stav“ vychádza z toho, že celý predmetný pozemok (vo výmere 1628 m²) je ornou pôdou, t.j. poľnohospodárskym pozemkom. Pokiaľ žalobkyňa uviedla, že predmetný pozemok nemal byť prikázaný do vlastníctva žalovaného 2/, ktorý chce stavbu asfaltovej cesty (v konaní sp.zn. 14C 31/2010) odstrániť a odstránenie stavby označila za neúčelné argumentujúc tým, že ona zohľadňuje záujem širokej verejnosti na zotrvaní cesty, žalovaní predovšetkým poukázali na to, že žalobkyňa prejavuje snahu nadobudnúť pozemok iba účelovo, pretože späťvzatím žaloby v tomto konaní jasne deklarovala, že snahu vyporiadať spoluvlastníctvo vo svoj prospech nemá. Vyjadrili presvedčenie, že žalobkyňa ďalej nepresadzuje záujem širokej verejnosti (tento ničím nepreukázala), ale presadzuje záujem stavebníka K., ktorý povolal svojho právneho zástupcu, aby ten podal v mene žalobkyne žalobu v tomto konaní. Uviedli, že vybudovaním danej cesty sa hrubo zasiahlo do vlastníckych práv vlastníčok pozemku, porušili sa všetky predpisy stavebného práva aj predpisy na ochranu poľnohospodárskej pôdy a navyiac sa spôsobila rozsiahla škoda na životnom prostredí v chránenom území, čo bolo zistené a preukázané v iných konaniach. Napokon samotná žalobkyňa vypovedala vo veci sp.zn. 14C/31/2010 na pojednávaní dňa 04.05.2011 v procesnom postavení žalovanej v 4. rade k charakteru predmetného pozemku a danej lokality tak že „.....nevie či niečo bolo

zabraté, ona tam nechodí a má kopy svojich starostí.“ Aj z uvedeného je zrejmé, že žalobkyňa žiada o prikázanie časti pozemku iba účelovo, nepreukázala žiadny svoj vlastný právny záujem na prikázaní do jej vlastníctva

a záujmy iných osôb (spoločnosti K.) nemôžu byť v tomto konaní zohľadňované. Zdôraznili, že takýto výkon práva spoluvlastníka by bol v rozpore s dobrými mravmi, keďže by sa záujmy plynúce z porušenia predpisov pri výstavbe nelegálnej stavby povýšili nad záujmami na ochranu riadne a po práve nadobudnutého vlastníckeho práva.

4. Žalobkyňa v písomnom stanovisku zo dňa 20.02.2020 k vyjadreniu žalovaných uviedla, že sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaných k otázke nemožnosti delenia dotknutého pozemku v kontexte právneho názoru prvoinštančného súdu o potrebe aplikácie zákazu drobenia poľnohospodárskych pozemkov v zmysle zákona č. 180/1995 Z. z.

o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1995“). Naopak, podľa názoru žalobkyne bolo

v prvoinštančnom konaní jasne preukázané, že na pozemok sa nevzťahujú obmedzenia vyplývajúce zo zákona č. 180/1995, keďže svojím charakterom ho nemožno považovať za ornú pôdu (poľnohospodársky pozemok) čím automaticky je z jej pohľadu možné hovoriť

o jeho deliteľnosti vo faktickom a právnom slova zmysle, pričom ona zdôrazňuje potrebu prihladania na skutočný a preukázaný skutkový stav veci v prvoinštančnom konaní, na základe ktorého mal prvoinštančný súd dospieť celkom logicky k odlišným záverom. Opätovne poukázala na skutočnosť, že na to, aby sa daný pozemok považoval za poľnohospodársky pozemok, a teda aby naň platil zákaz drobenia poľnohospodárskeho pozemku, musí byť takýto pozemok ako celok (nie iba ako časť) využívaný na poľnohospodárske účely. Nesúhlasila s tvrdeniami žalovaných o tom, že na to, aby mohlo dôjsť k reálnej zmene druhu pozemku, je nutné vykonať príslušné konanie o vyňatí poľnohospodárskej pôdy z poľnohospodárskeho pôdneho fondu. Dotknutý pozemok totiž nie je v skutočnosti poľnohospodárskym pozemkom a ani nie je využívaný (ako celok) na poľnohospodárske účely. Je preto v rozpore so zásadami právnej logiky, ak by mal príslušný súd hodnotiť určitú vec bez riadneho vyhodnotenia skutočného (nie iba domnelého) skutkového stavu veci a bez aplikácie základných logických úvah v kontexte posúdenia či reálne dochádza k využívaniu daného pozemku na poľnohospodárske účely, či je v skutočnosti vlastne poľnohospodárskym pozemkom. Opačný prístup by podľa názoru žalobkyne vykazoval znaky značnej rigidity a arbitrárnosti v postupe súdu. Žalobkyňa preto v plnom rozsahu zotrvala na svojich tvrdeniach prezentovaných v podanom odvolaní pri hodnotení nesprávneho postupu provinštančného súdu, ktorý absolútne nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nesprávne právne posúdil danú vec nakoľko vo svojej chybnej právnej úvahe aplikoval v tomto spore obmedzenia vyplývajúce zo zákona č. 180/1995

a neanalyzoval relevantnú judikatúru ňou prezentovanú a zároveň došiel pri hodnotení tejto otázky pri skúmaní skutkového stavu veci k absolútne nesprávnym záverom, ktoré sami o sebe odporovali zistenému skutkovému stavu a bežným elementárnym logickým záverom. Žalobkyňa sa nestotožnila ani s interpretáciou žalovaných k otázke argumentácie a hodnotení ňou prezentovaných v odvolaní v súvislosti s úkonmi realizovanými spoločnosťou K.. Uviedla, že ona len poukazovala na fakt, že úlohou prvoinštančného súdu

v civilnom sporovom konaní je vykonávať úlohu „arbitra“ medzi stranami sporu, a nie realizovať úlohy správnych orgánov a „poskytovať“ si tak vlastný úsudok o otázke, ktorej riešenie nie je v právomoci súdov - posudzovanie legálnosti určitej stavby (či bola stavba zrealizovaná na základe platného stavebného povolenia a pod.) Žalobkyňa teda len prezentovala svoj názor o tom, že súd konal nad mieru merita posudzovanej veci, kedy hodnotil konanie spoločnosti K. z hľadiska predpisov správneho práva bez existencie iného rozhodnutia alebo akéhokoľvek iného právneho titulu, ktorý by poskytoval relevantnú odpoveď v danej veci a možno teda konštatovať, že sám si urobil úsudok

o predbežnej otázke, ktorá však v konečnom dôsledku mala minimálny, resp. žiaden vplyv na posudzovanie možností zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva strán tohto sporu. Preto použila pojem „pasovania sa do role“ správneho orgánu zo strany súdu - tým chcela upozorniť na nesprávny procesný postup a chybné právne závery prvoinštančného súdu. Nešlo teda z jej strany za prejav pejoratívny ani neopodstatnene útočný. Pokiaľ žalovaní vo svojom vyjadrení k odvolaniu rozoberali otázku právneho vzťahu medzi ňou, žalobkyňou a spoločnosťou K. s.r.o., túto časť ich argumentácie žalobkyňa označila za irelevantnú vo vzťahu k predmetu sporu. Uviedla, že ona počas prvoinštančného konania nehájila záujmy spoločnosti K., ale vystupovala ako samostatný podielový spoluvlastník. Na konanie spoločnosti K. v časti „vyasfaltovania“ cesty na pozemku poukazovala z dôvodu jednak vlastnej subjektívnej vedomosti o týchto skutočnostiach a zároveň z titulu znášanía

dôkazného bremena z hľadiska formulácie žalobného petitu. V súvislosti s výkladom ustanovenia § 70 katastrálneho zákona prezentovaným žalovanými žalobkyňa opakovane uviedla, že evidencia určitého pozemku

v registri / na mape určeného operátu - t.j. evidencia v registri „E“, nie je považovaná za právne záväzný údaj, preukazujúci skutočný druh, výmeru a využitie pozemku. To, že katastrálny zákon v § 7 medzi údaje katastra zaraďuje aj údaje určeného operátu registra „E“

a následne v § 70 ods. 1 im prikladá vlastnosť hodnovernosti, pokiaľ nebude preukázaný opak, nijakým spôsobom nevyvracia konštatovanie zákona v § 70 ods. 2 o právnej nezáväznosti tohto údaj, keďže nespočetné množstvo publikácií venujúcich sa problematike katastra nehnuteľností, ako aj ňou prezentovaná judikatúra ako aj odpovede Úradu geodézie kartografie a katastra SR v Katastrálnych bulletinoch, potvrdzujú zámer zákonodarcu vylúčiť právnu záväznosť týchto údajov, keďže ich nemožno považovať za presné a odrážajúce skutočný stav vecí. Poukázala na to, že samotný katastrálny zákon v § 70 ods. 2 hovorí explicitne o údajoch o druhoch pozemkov evidovaných v určenom operáte katastra nehnuteľností (register „E“), kde toto ustanovenie je založené práve na neaktuálnom

a často krát nesprávnom evidovaní druhov pozemkov vedených v registri „E“ katastrálnym operátom. Žalobkyňa preto dôrazne upozorňovala na skutočnosť, že súd absolútne nesprávnym spôsobom vyhodnotil otázku skutočného druhu dotknutého pozemku a popritom sa sám „riadil“ právne nezáväzným a v skutočnosti nesprávnym údajom o druhu tohto pozemku v zmysle jeho evidencie v registri „E“ katastrálneho operátu. Tvrdenia žalovaných

o rozdieloch medzi pojmom „hodnovernosť“ a „záväznosť“ v § 70 katastrálneho zákona nemajú v kontexte posudzovania napadnutého rozsudku právnu relevanciu, nakoľko katastrálny zákon ustanovuje vyvrátiteľnú právnu domnienku hodnovernosti údajov registra „E“ pokiaľ nedôjde k ich vyvráteniu - napr. geodetickým zameraním vo forme geometrického plánu. Katastrálny zákon totiž v nasledujúcom odseku § 70 výslovne precizuje, že konkrétne údaj o druhu pozemku evidovaného v registri „E“ nie je záväzným údajom - t.j. na rozdiel od iných údajov sa tento údaj považuje za nezáväzný, čo bolo aj jasne preukázané geometrickým plánom ňou predloženým v tomto konaní. Katastrálny zákon teda podľa jej názoru práve predpokladá potrebu preskúmania skutočného stavu druhu pozemkov evidovaných v registri „E“, nakoľko účelom § 70 katastrálneho zákona je práve vytvoriť podmienky na skúmanie pravdivosti týchto údajov a zároveň upozorniť na nemožnosť automatickej záväznosti

a hodnovernosti údajov katastra nehnuteľností pre register „E“. Žalobkyňa preto opakovane poukázala na skutočnosť, že prvoinštančný súd založil výrok napadnutého rozsudku práve na nesprávnom právnom posúdení veci spočívajúcom v nevyhodnotení skutočnosti, že predmetný pozemok, ktorého reálne rozdelenie navrhovala, je v skutočnosti v katastri nehnuteľností evidovaný ako parcela registra E, ktorej údaje nie sú podľa vyššie citovaného ustanovenia katastrálneho zákona údajmi právne záväznými a neodzrkadľujú skutočný stav tohto pozemku, na čo ona viackrát upozornila počas prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie sa reálne nezaoberal skutočným stavom (druhom) dotknutého pozemku, čím podľa jej názoru konal v rozpore s predloženými dôkazmi a samotnou intenciou katastrálneho zákona. Žalobkyňa preto zotrvala na všetkých svojich vyjadreniach a odvolacích dôvodoch.

5. Žalovaní po doručení stanoviska žalobkyne zo dňa 22.09.2020 súdu prvej inštancie oznámili, že nevyužívajú právo vyjadriť sa k uvedenému stanovisku, lebo toto stanovisko neobsahuje žiadnu novú či relevantnú argumentáciu, na ktorú by doposiaľ nereagovali.

6. Odvolací súd vec preskúmal podľa § 380 CSP v rozsahu odvolania podaného žalobkyňou a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je opodstatnené a že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. O odvolaní žalobkyne rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože vo veci nebolo potrebné zopakovať dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem.

7. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán sporu, dôkazy vyhodnotil správne, v súlade so zásadami v § 191 CSP, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil riadne a v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie správnosti uvádza odvolací súd nasledovné.

8. Odvolací súd posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán

prednesenými v konaní, a preto nie je dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta CSP. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie

o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

9. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

10. Odvolací súd skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného strany sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

11. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

12. Za podstatné odvolacie námietky žalobkyne odvolací súd považoval námietku žalobkyne o nesprávosti posúdenia druhu (charakteru) sporného pozemku ako poľnohospodárskej pôdy a v tej súvislosti aj námietku nesprávosti právneho názoru prvoinštančného súdu o nemožnosti reálneho rozdelenia predmetného pozemku. Žalobkyňa tiež namietala nesprávnu interpretáciu a aplikáciu právnych predpisov na skutkový stav veci, ktorý nebol súdom prvej inštancie riadne zistený v dôsledku nedostatočne vykonaných, resp. nevykonaných dôkazov, keď prvoinštančný súd nezohľadnil ňou predložený geometrický plán a neakceptoval právne záväzné skutočnosti z neho plynúce vo vzťahu k skutočnému druhu predmetného pozemku, hoci práve ten geometrický plán je relevantným podkladom predstavujúcim geometrické určenie dotknutého pozemku registra „E“ a novovytvorených pozemkov registra „C“ z hľadiska ich skutočného druhu a využitia.

13. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobkyne, totožné s jej tvrdeniami prezentovanými v priebehu konania na súde prvej inštancie, ako nedôvodné. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie musí obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane, a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Zároveň platí, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia bezpochyby

neznamená povinnosť súdu zaoberať sa vo svojom odôvodnení všetkými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu, ale len zásadnými pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd konštatuje, že všetky uvedené zákonné náležitosti napadnutý rozsudok spĺňa.

14. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na konštatovaní, že vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k predmetnému pozemku jeho rozdelením nebolo možné vzhľadom na zákonný zákaz drobenia pozemkov. Vychádzal pritom z právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 21, § 22, § 23 a § 24 zák. č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej len zák. č. 180/1995 Z.z.) ako aj z ust. § 2

písm. b) a § 17 ods. 1 zák. č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z.z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zák. č. 220/2004 Z.z.) a dôvodil tým, že v konaní nebolo preukázané, že by sa na daný prípad vzťahovala niektorá z výnimiek zo zákazu drobenia v zmysle § 24 ods. 3 zák. č. 180/1995 Z.z. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadal aj s návrhom žalobkyne na doplnenie dokazovania vyžiadaním stanoviska Okresného úradu B., katastrálneho odboru na skutočnosť, že časť pozemku EKN XXX/XXX je vedená v registri „C“ ako zastavané plochy, keď tomuto návrhu nevyhovelo z dôvodu, že tento dôkazný prostriedok nebol uplatnený včas s poukazom na ust. § 153 ods. 1 CSP. Bez ohľadu na nevykonanie tohto dôkazu však súd prvej inštancie uviedol, že pre posúdenie charakteru predmetnej parcely bolo rozhodujúce, že táto je v katastri nehnuteľností v LV č. XXXX k.ú. W. L. zapísaná v reg. „E“

č. XXX/XXX v celej jej výmere 1.628 m² ako orná pôda, ktorá sa nachádza mimo zastavaného územia obce a že nebolo preukázané, že by príslušný orgán ochrany poľnohospodárskej pôdy vydal rozhodnutie o odňatí poľnohospodárskej pôdy z pôdneho fondu v zmysle § 17 ods. 1 zák. č. 220/2004 Z.z. V tejto súvislosti súd prvej inštancie akcentoval, že podľa čl. 44 ods. 5 Ústavy SR poľnohospodárska pôda a lesná pôda ako neobnoviteľné prírodné zdroje požívajú osobitnú ochranu zo strany štátu a spoločnosti.

15. Podľa § 142 ods. 1 Obč. zák., ak nedôjde k dohode, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vyporiadanie na návrh niektorého spoluvlastníka súd. Prihliadne pritom na veľkosť podielov a na účelné využitie veci. Ak nie je rozdelenie veci dobre možné, prikáže súd vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom; prihliadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť a na násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, súd nariadi jej predaj a výtazok rozdelí podľa podielov.

16. Podľa § 21 ods. 1 zák. č. 180/1995 Z.z., v záujme zamedzenia drobenia poľnohospodárskych pozemkov, lesných pozemkov a v záujme ochrany viníc nachádzajúcich sa mimo zastavaného územia obce možno pri prechode alebo prevode vlastníctva k nim postupovať len podľa tohto zákona.

17. Podľa § 23 ods. 1 zák. č. 180/1995 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, nemôže na základe právneho úkonu alebo rozhodnutia súdu o vyporiadaní spoluvlastníctva alebo rozhodnutia o dedičstve vzniknúť rozdelením jestvujúcich pozemkov uvedených v § 21 ods. 1 pozemok menší ako 2 000 m², ak ide o poľnohospodársky pozemok, alebo pozemok menší ako 5 000 m², ak ide o lesný pozemok.

18. Podľa § 23 ods. 2 zák. č. 180/1995 Z.z., ak sa dedičia nevyporiadajú o dedičstve pozemkov uvedených v § 21 ods. 1 v súlade s podmienkami uvedenými v odseku 1, alebo ak v dôsledku týchto podmienok súd nemôže potvrdiť nadobudnutie dedičstva podľa dedičských podielov, súd rozhodne, že pozemky nadobúdajú dedičia, u ktorých sú najlepšie predpoklady na ich obhospodarovanie. Súd rozhodne aj o povinnosti nadobúdateľa pozemku vyporiadať sa s ostatnými dedičmi.

19. Podľa § 23 ods. 7 zák. č. 180/1995 Z.z., podmienky uvedené v odsekoch 2 až 5 platia aj na vyporiadanie spoluvlastníkov, ak o ich vyporiadaní rozhodol súd.

20. Podľa § 24 ods. 3 zák. č. 180/1995 Z.z., podľa § 22 a 23 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/180/20180701>> sa nepostupuje, ak a) sa pozemok uvedený v § 21 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/180/20180701>> rozdeľuje na účely výstavby alebo na iné účely, na ktoré by ho bolo možné vyvlastniť, alebo sa pozemok rozdeľuje podľa projektu pozemkových úprav, b) ide o bezplatný prevod alebo prechod pozemkov podľa osobitného predpisu, c) sa odčleňuje časť pozemku od pozemku, ktorý je uvedený v § 1 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/180/20180701>>, a táto časť sa pričleňuje

k susednému pozemku, pričom sa nevytvára samostatný nový pozemok, d) ide o pozemok, na ktorom sa majú zriadiť záhrady v území určenom územným plánom obce na záhradkárске a rekreačné účely.

21. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 220/2004 Z.z., na nepoľnohospodárske účely možno použiť poľnohospodársku pôdu len na základe rozhodnutia o odňatí poľnohospodárskej pôdy (ďalej len „rozhodnutie o odňatí“). Rozhodnutie o odňatí vydáva orgán ochrany poľnohospodárskej pôdy (§ 23), v ktorého obvode sa poľnohospodárska pôda navrhovaná na odňatie nachádza.

22. Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 220/2004 Z.z., rozhodnutie o odňatí nie je potrebné vydať, a) ak ide o umiestnenie signálov, stabilizačných kameňov a iných značiek na geodetické účely, na vstupné šachty, prečerpávacie stanice, vrty a studne, stožiare alebo iné objekty nadzemného a podzemného vedenia a výmera jednotlivých uvedených objektov nepresiahne 25 m² a ak ide o jednorazovú zmenu druhu pozemku do 15 m², b) ak ide o zmenu poľnohospodárskeho druhu pozemku s výmerou do 5 000 m² v hraniciach zastavaného územia obce podľa § 2 písm. i) <<https://www.slovlex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/220/20180901>>, c) ak ide o nehnuteľnosť, ktorej zastavaná plocha je do 25 m², v území určenom územným plánom obce na záhradkárске účely, a ak ide o nehnuteľnosť, ktorej zastavaná plocha je do 25 m², vo vinici.

23. Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 220/2004 Z.z., v prípadoch podľa odseku 2 vydáva orgán ochrany poľnohospodárskej pôdy (§ 23) stanovisko k pripravovanému zámeru na poľnohospodárskej pôde a v prípadoch vykonaných zmien druhov pozemkov do 15 m² na základe kópie katastrálnej mapy.

24. Podľa § 17 ods. 14 zák. č. 220/2004 Z.z., právoplatné rozhodnutie o trvalom odňatí je podkladom na vydanie stavebného povolenia podľa osobitných predpisov. Stavebník stavby, ktorá je významnou investíciou, stavby diaľnice a rýchlostnej cesty a stavby železničnej dráhy predloží právoplatné rozhodnutie o trvalom odňatí pred vydaním stavebného povolenia.

25. Odvolací súd uvádza, že k otázke charakteru predmetného pozemku a jeho možnej deliteľnosti resp. jeho nedeliteľnosti vyslovil záväzný právny názor už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, a to v uznesení č. k. 8Co/4/2019-239 zo dňa 29.01.2020, v ktorom uviedol, že vzhľadom k vyššie citovanej právnej úprave obsiahnutej v zák. č. 220/2004 Z.z. nemohlo dôjsť a ani nedošlo k zmene charakteru predmetného pozemku - poľnohospodárskej pôdy na zastavanú plochu z dôvodu, že došlo k spevneniu, vyasfaltovaniu pôvodne nespevnenej poľnej cesty nachádzajúcej sa na predmetnom pozemku treťou osobou preukázateľne bez stavebného povolenia a bez súhlasu vlastníkov predmetnej nehnuteľnosti, pričom zo žiadneho z dôkazov predložených alebo označených žalobkyňou nebolo možné vyvodiť, že by sa na daný prípad vzťahovala niektorá z výnimiek zo zákazu drobenia pozemku.

26. Od svojho právneho názoru vysloveného vo vyššie označenom rozhodnutí odvolací súd nemal dôvod sa odkloniť. Z ust. § 17 ods. 1 zák. č. 220/2004 Z.z. vyplýva, za akých okolností možno použiť poľnohospodársku pôdu na nepoľnohospodárske účely a že pre takýto postup je nevyhnutné rozhodnutie o odňatí poľnohospodárskej pôdy vydané príslušným orgánom ochrany poľnohospodárskej pôdy. Odsek 2 citovaného zákonného ustanovenia taxatívne vymenúva výnimky, kedy rozhodnutie o odňatí nie je potrebné vydať. Z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie nepochybne vyplýva, že takéto rozhodnutie o odňatí poľnohospodárskej pôdy z pôdneho fondu vydané nebolo, a len samotná skutočnosť, že podľa geometrického plánu Ing. I. H. zo dňa 08.06.2016 časti parcely E č. XXX/XXX zodpovedá časť parcely v registri „C“ č. XXXX/X vedenej ako zastavaná plocha, nie je spôsobilá vyvodiť právny záver o zmene charakteru predmetného pozemku s poľnohospodárskej pôdy na zastavanú plochu. Postup súdu prvej inštancie, ktorý predmetný geometrický plán vyhodnotil spolu s ostatnými vykonanými dôkazmi a následne s prihliadnutím na čl. 44 ods. 4, ods. 5 Ústavy SR a na príslušné ustanovenia zák. č. 180/1995 Z.z. a zák. č. 220/2004 Z.z. dospel k záveru, že parcela reg. „E“ č. XXX/XXX je poľnohospodárskou pôdou a vzhľadom na jej výmeru, ktorá je pod 2.000 m² sa vzťahuje na ňu zákaz drobenia pozemkov, v dôsledku čoho spoluvlastníctvo k parcele nemožno vyporiadať jej rozdelením podľa podielov, je správny.

27. K odvolacej námietke žalobkyne, podľa ktorej súd prvej inštancie pochybil, keď riadne nevykonal a nezohľadnil ako dôkaz ňou predložený geometrický plán č. 81/2016 vyhotovený B. I. H. ml., odvolací súd zhodne s prvoinštančným súdom uvádza, že posúdenie druhu (charakteru) pozemku z hľadiska jeho právneho stavu nemožno zakladať na dôkaz z podobe geometrického plánu, ktorý je vo všeobecnosti

len technickým podkladom na vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností v časti výmery pozemku a jeho evidencie v registri „C“ alebo v registri „E“. Vyhotoviteľ geometrického plánu však nerieši a ani nemôže riešiť zmenu druhu pozemku oproti právnemu stavu zapísanému v katastri nehnuteľností, a takáto zmena môže byť vykonaná vždy len v súlade s príslušnou právnou úpravou (v danom prípade s vyššie citovaným zák. č. 220/2004 Z.z.). Pokiaľ by aj geometrický plán v časti výkazu výmer v novom stave označil pri odčlenenej alebo identifikovanej časti pozemku jeho iný druh oproti stavu zapísanému v katastri nehnuteľností, takýto údaj v geometrickom pláne nie je záväzný a nemôže vytvárať sám o sebe bez ďalšieho podkladu na zmenu zápisu druhu pozemku v katastri nehnuteľností.

28. Argumentácia žalobkyne, že sa nejedná o poľnohospodársky pozemok, pretože jeho časť zastavaná cestou nie je využívaná na poľnohospodárske účely a v skutočnosti je využívaná ako cesta pre peších, cyklistov a motoristov, je v kontexte vyššie uvedených skutočností a relevantných právnych predpisov neopodstatnená. Ak by súd pripustil výklad prezentovaný žalobkyňou v súvislosti so zmenou charakteru pôdy bez akceptovania právnej úpravy ochrany pôdneho fondu Ústavou SR a vyššie citovanými právnymi predpismi, znamenalo by to, že ktokoľvek by mohol bez súhlasu vlastníkov a bez stavebného povolenia zriadiť stavbu na poľnohospodárskej pôde a následne sa domáhať legalizácie takéhoto stavu. Uvedené by znamenalo, že právna úprava ochrany a využívania poľnohospodárskej pôdy by sa stala obsolentnou.

29. Pokiaľ žalobkyňa vo svojom odvolaní poukazovala na ustálenú rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky, odvolací súd uvádza, že rozhodnutia, ktoré žalobkyňa citovala, vychádzajú z iného skutkového stavu. V prejednávanej veci totiž nešlo o pozemok, ktorý by bol súčasťou územného plánu obce, ani o zastavané plochy, a nešlo ani o prípad zriadenia spevnenej asfaltovej komunikácie so súhlasom vlastníkov. Samotná skutočnosť, že žalovaní strpeli prechod tretích osôb cez pozemok v ich spoluvlastníctve, majúci charakter lesnej, resp. poľnej cesty, neznamená bez ďalšieho, že zároveň súhlasili s vybudovaním asfaltovej cesty na pozemku bez príslušných stavebných povolení, bez rozhodnutia príslušných orgánov ochrany poľnohospodárskej pôdy o odňatí poľnohospodárskej pôdy z pôdneho fondu, v dôsledku čoho by došlo k zmene charakteru (druhu) pozemku z poľnohospodárskej (ornej) pôdy na zastavané plochy.

30. Skutkový stav zistený súdom prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vytvoril podľa názoru odvolacieho súdu dostatočný podklad pre vyslovenie záveru o tom, že vzhľadom na zákonný zákaz drobenia pozemkov bolo potrebné podielové spoluvlastníctvo vysporiadať prikázaním veci za primeranú náhradu žalovanému 2a/ s prihliadnutím na naplnenie kritérií stanovených v § 142 Obč. zák.

31. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a na jeho právne posúdenie. Žalobkyňa v odvolaní proti napadnutému rozsudku neuviedla žiadne také skutočnosti, ktoré by neprezentovala v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými by súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by mohli mať vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Žalobkyňou uplatnené podstatné odvolacie tvrdenia, totožné s tými, ktoré uviedla už v konaní pred súdom prvej inštancie, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v právnom posúdení veci prvoinštančným súdom, preto odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP s tým, že sa v celom rozsahu stožňuje s jeho odôvodnením a v podrobnostiach naň odkazuje.

32. O trovách konania rozhodol odvolací súd na základe ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 % vzhľadom na plný úspech žalovaného v odvolacom konaní.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).